

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

15. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 1,10 €

13. DUBNA 2025

Z obsahu:

Ježíš hledá srdce poddajná a transparentní

Homilie papeže Františka
při mši svaté s kněžími
a zasvěcenými osobami
30. července 2016,
kostel sv. Jana Pavla II.
v Krakově
- strana 2 -

Poslušný Král

Zamyšlení nad
liturgickými texty
Květné neděle (cyklus C)
Bratr Amadeus
- strana 3 -

Svatý Lev IX.

Libor Rösner
- strana 4 -

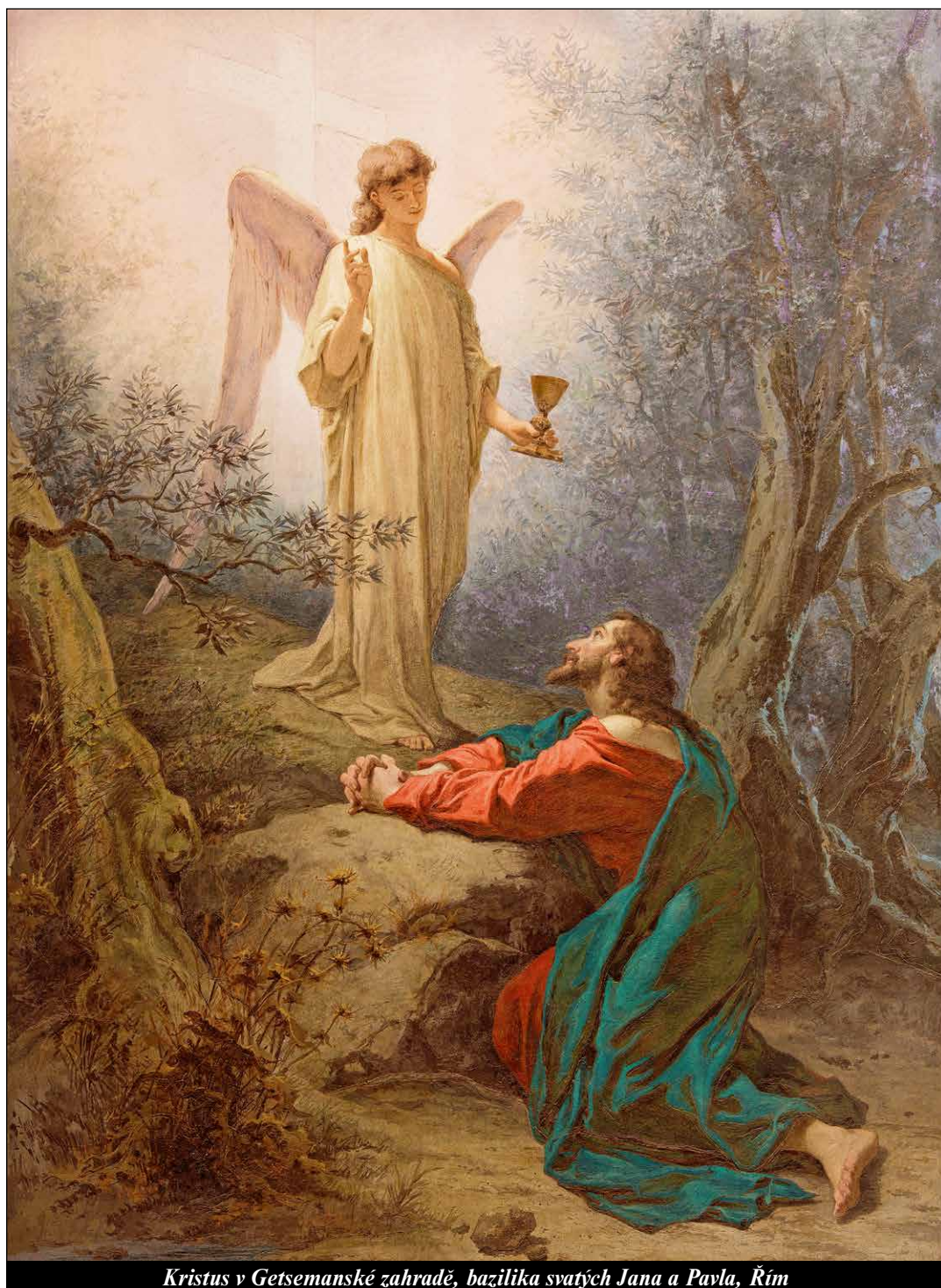
Papežův pozdrav českým
poutníkům národní
pouti v Římě
- strana 5 -

O zdroji hříchu a ateismu
- strana 6 -

Nejsvětější krev Páně
(3 - dokončení)
- strana 8 -

Neděle Božího
milosrdenství
- strana 9 -

Chléb svaté Zity (17)
Silvia Koscelanská
- strana 11 -

Kristus v Getsemanské zahradě, bazilika svatých Jana a Pavla, Řím

Ježíš hledá srdce poddajná a transparentní

Homilie papeže Františka při mši svaté s kněžími a zasvěcenými osobami 30. července 2016, kostel sv. Jana Pavla II. v Krakově

Úryvek z evangelia, který jsme slyšeli (srov. Jan 20,19–31), vypráví o *místě*, o *učedníkovi* a o *knize*.

Místem je to, kde se nacházeli učedníci večer o Velikonocích. Jediné, co se o něm říká, že bylo za zavřenými dveřmi

(srov. v. 19). Osm dní poté byli učedníci opět v onom domě a dveře byly ještě zavřené (srov. v. 26). Ježíš vstoupí, stane *uprostřed* a přináší svůj pokoj, Ducha Svatého a odpuštění hříchů: jedním slovem Boží milosrdenství. Na tomto uzavřeném místě zazní mocná výzva, kterou Ježíš ad-

resuje svým: „Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ (v. 21)

Ježíš *posílá*. Od počátku touží, aby církev *vycházela*, šla do světa. A chce, aby to dělala tak, jako on, který byl do světa poslán Otcem: nikoli jako mocný, ale jako služebník (srov. Flp 2,7), nikoli „aby si dal sloužit, ale aby sloužil“ (Mk 10,45) a šířil radostnou zvěst (srov. Lk 4,18); tak posílá ty svoje v každé době; chce, aby otevřeli dveře a vyšli ven šířit Boží odpuštění a pokoj mocí Ducha Svatého.

Toto povolání platí také pro nás. Jak nepocíťovat ozvěnu velkého pozvání svatého Jana Pavla II: „Otevřte brány!“?

Pokračování na str. 10

Před námi je Svatý týden, který postupně vrcholí Ježíšovou smrtí, uložením jeho těla do hrobu a slavným zmrtvýchvstáním. Dílo spásy je završeno! Proč se však toto všechno muselo stát? Příčinou byl hřích Adama a Evy v ráji, jenž způsobil vážné poškození lidské přirozenosti, zvláště její citlivosti na Boží lásku a schopnosti milovat druhého člověka. (str. 6–7) Napravit tak obrovskou škodu a vysvobodit člověka z područí hříchu a satana mohl jedině sám Stvořitel. A proto poslal Bůh Otec svého Syna na svět, aby on pokorně přijal na sebe lidské tělo a obětoval svůj život na kříži za spásu všech lidí. Zajedme v tomto týdnu opravdu na hlubinu a spustme sítě, abychom zachytili vše, co nám chce Bůh říci, nabídnout, když k nám bude promlouvat skrze poslední pozemské dny Pána Ježíše Krista.

Povzbuzením k této duchovní aktivitě nám mohou být slova papeže Františka adresovaná českým poutníkům v Římě: „Bůh od nás žádá, abychom nabídli to málo, co jsme a co máme.“ (str. 5) A zároveň si na příkladu svatých Vojtěcha, Cyrila a Metoděje a mnoha dalších českých patronů připomeňme, že „křesťanské poslání nestojí na viditelných výsledcích, ale na věrnosti Bohu“. Dost možná totiž „jen“ zasadíme a zalijeme semeno víry do srdcí druhých lidí, ale úrodu už sklízet nebudeme... Je nutné přijmout své křesťanské misijní poslání s pokorou podobnou té Ježíšově: on jako Bůh nic nelpěl na své božské vzne-

Editorial

šenosti, ale zřekl se sám sebe, nechal se pohanět, poplivat, zbičovat... jen proto, aby vykonal dílo spásy a lidské pokolení vytrhl z moci satanovy a smrti.

Snad jsme se už i my nejednou setkali s pohrdáním, posměchem..., když jsme veřejně hájili Boží věc. Načež následovala zkouška naší víry, že Bůh je skutečně Pánem veškerenstva s neomezenou mocí a věčnou slávou. (str. 3) V tomto náš život připomíná to, co prožíval Ježíš a jeho učedníci po slavném vjezdu do Jeruzaléma: stačilo jen pár dní a z oslavovaného Krále se stal zavržený Ukřižovaný. Avšak tím Ježíšovo spásonosné dílo nekončilo (neúspěchem), nýbrž následovalo slavné zmrtvýchvstání, jímž byl naplněn Otcův příslib o spáse lidského pokolení, který dal v ráji Adamovi a Evě po spáchání prvního hříchu. A něco podobného se odehrává i v našem životě: po pádu do hříchu jsme díky Boží milosti voláni a schopni povstat a kráčet dále cestou spásy.

Žádný náš pád ovšem nezůstává bez odezvy: otevírá znovu rány krvácejícího Krista. (str. 8–9) Přitom při pohledu na Spasitele přibitého na kříž bychom my přece měli dát zcela jinou odpověď: nikoliv další a další náš hřích, ale další a další úkon naší lásky. Proto Pán Ježíš ustanovil svátosti, abychom z nich čerpali duchovní i fyzickou sílu pro boj se sata-

nem a jeho svody k odvrácení se od Boha. Zvláštní místo zde mají svatá zpověď a svaté přijímání: Jak víme, ke stolu Páně máme přistupovat s čistou duší, prostou těžkého hříchu. Je to nejen z úcty, právem příslušející Bohu, jehož Tělo přijímáme, ale i proto, abychom byli schopni přijmout požeňování vyhrazené těm, kdo byli drazo vykoupeni Krví ukřižovaného Krista. Na to můžeme zvláštním způsobem myslet při mši svaté Zeleného čtvrtku, slavené na památku poslední večere Ježíšovy...

Zelený čtvrtek je rovněž výzvou pro celou katolickou církev, aby vystavila na odív mimořádnost kněžské služby. Bez kněží by totiž nebyla žádná ze svátostí a Ježíšova kalvárská oběť by nemohla být denně zpřítomňována na oltářích celého světa. A bez svatých kněží, v jakémkoliv hierarchickém stupni, by nebylo možné, aby katolická církev byla věrohodnou svědkyní svého Zakladatele, ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Pána Ježíše Krista. Kéž by se všichni kněží podobali svatému papeži Lvovi IX.! (str. 4–5) Modleme se za to...

Svatý týden nabízí jistě mnohem větší a hlubší bohatství myšlenek k rozjímání. Nenechme si tedy v ruchu světa vzít pokoj v srdci a otevřeme je co nejvíce mocnému působení Spasitele, který nás chce každou kapkou své prolité krve očistit a vymanit z pout smrti a satana.

Srdce Ježíšovo, pro naše nepravosti ztrýzněné! Oroduj za nás!

Daniel Dehner

Dnes najdeš Ježíše tam, kde se ozývá radostné volání a jásosť. Děkuj Duchu Svatému, že se můžeš zúčastnit Ježíšova slavnostního vstupu do jeho milovaného města. Vítají zde Pána jako Mesiáše, který přichází vysvobodit svůj lid z otroctví, ale nikdo z nich nemá tušení, jak se to vlastně uskuteční. To proto, že neznají podstatu a hloubku svého duchovního zotročení.

I tebe pokládá Ježíš za své milované město. Vstupuje slavnostně do tvé duše. Raduješ se a jáseáš, sypeš mu na cestu květy svých citů, máváš nadšeně vstříc svými dobrými úmysly.

Je jistě správné projevit své nadšení, vyznat veřejně svou radost z příchodu Ježíše Krista, a to i před těmi, kteří ho neznají nebo neuznávají. Nechceš jistě spoléhat na to, že ho místo tebe bude oslavovat jen mrtvé kamení.

Ale nezapomínej, že máváš ratolestí, která uschne, že sypeš květy, které zvednou a opadnou. Jášající průvod a radostné rozechvění nepřichází Pán nastolit do tvého srdce jako trvalý stav. Po této slavné neděli přijde těžká čtvrteční noc i krušný páteční den. Tvoje víra, důvěra, láska i radost musejí projít obětním ohněm. Nesmí tě proto překvapit, když se vstupní nadšení a blažené potěšení změní náhle ve svůj pravý opak. Teprve potom nastolí Ježíš ve tvém srdci svou vládu, aby z něho učinil nikoliv tvoje, ale svoje království. Symboly jeho moci a svrchovanosti nezdobí totiž skvosty a drahokamy, ale pot a krev, nemá na sobě šat slávy, ale potupy.

Ptá se, jak v takovém stavu bude moci obnovit svobodu, upevnit svou vládu? Dosáhne toho svou **poslušností**. Ačkoliv je Bůh, *zřekl se sám sebe*, dal stranou všechno, na čem by podle lidských měřítek mohl založit svou slávu, a vystaví ji zcela nečekaně právě na svém dokonalém ponížení.

Je to poslušnost draze zaplacená: *Svá záda vydá těm, kteří jej budou bít, své líce těm, kteří budou rvát jeho vous, neskryje svou tvář před pohanou a slinou.*

Pouze svou dokonalou poslušností zhodnotí všechno své utrpení, protože právě poslušnost je to, čeho si jeho Otec nejvíce cení. Jeho poslušnost je nezbytná k tomu, aby se mohl uskutečnit záměr, podle kterého chce Bůh dát svým neposlušným tvorům účast na svém božském

Poslušný Král

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle
Zřekl se sám sebe.*

životě. To je ovšem jeho neuvěřitelný a pro nás nepochopitelný Boží dar, který nemůže být darován, jestliže se mu nedostane stejně pokorného přijetí.

Jak se vůbec mohla zrodit poslušnost v srdci nejvyšší svrchovaného Boha? Je to **poslušnost lásky**: milující Syn dokonale poslouchá vůli svého milujícího Otce. Láska diktuje Otcovi to, co Synu ukládá, a láska vede Syna, aby přijal od Otce uložený úkol. Bůh nikdy nikomu neukládá nic, co by nevycházelo přímo z jeho lásky. Bůh totiž ani nezná jiný důvod pro své jednání. Proto je každá tvoje neposlušnost tak těžkou urážkou Boha, protože představuje zneuznání nejvyšší Boží dobrotivosti a zmaření jeho svatého záměru. Jestliže má být obnoven neposlušností porušený řád nekonečné Boží lásky, může tak učinit jenom on sám. Ježíš se *utrpením naučí poslušnosti*⁽¹⁾ a obnoví tak opět to, co člověk svou zvrácenou neposlušností zmařil.

Toho všeho budeš svědkem tento týden. Až uslyšíš, jak Ježíš říká Otcovi: *Ne jak já chci, ale jak ty...*, uvědom si, jak zcela protikladný je tvůj postoj: „Ne jak ty chceš, ale jak já...“

Pohled na Synovu radikální a bezpodmínečnou poslušnost by tě měl přimět k tomu, abys stejně rozhodně přemohl všechnu svou zjevnou i nepřiznanou nepoddajnost. Jeho láska se s tebou použít do zápasu zcela opačnými prostředky, než po jakých saháš ty: jeho moc bude v přijaté poslušnosti. Abys byl konečně ochoten uznat a přijmout to postavení, které ti přísluší podle tvé přirozenosti, on se zřiká své božské přirozenosti. Tato nekonečná neúměra chce silou lásky zlomit tvůj pyšný vzdor. Syn se poslušně vydává na smrt, aby byl vykoupen neposlušný služebník.⁽²⁾ *Nezdráhej se už a necouvej. Kéž bys poznal alespoň nyní, co je ti ku prospěchu!*⁽³⁾ Neboj se poddat se svému Pánu a Králi. To, čemu se máš podrobit, je svrchovanost **Boží lásky**.

Všechny plody oběti Ježíšovy poslušnosti jsou soustředěny v krásném daru jeho lásky – v Eucharistii, ve které se tvůj

Liturgická čtení

Průvod s ratolestmi

Evangelium – Lk 19,28–40

Ježíš šel vzhůru do Jeruzaléma. Když se přiblížil k Betfage a Betánii u hory, která se jmenuje Olivová, poslal napřed dva ze svých učedníků a řekl jim: „Jděte do protější vesnice. Jak do ní vejdete, naleznete přivázané oslátko, na kterém ještě nesešel žádný člověk; odvažte ho a přiveďte! A kdyby se vás někdo zeptal: »Proč ho odvažujete?« odpovíte mu takto: »Pán ho potřebuje.«“ Ti, kdo byli posláni, odešli a našli všechno, jak jim to řekl. Když oslátko odvažovali, ptali se jich jeho majitelé: „Proč to oslátko odvažujete?“ Odpověděli: „Pán ho potřebuje.“ Přivedli oslátko k Ježíšovi, přehodili přes ně pláště a vysadili na ně Ježíše. Jak se ubíral dál, prostírali mu na cestu své pláště. Když se už blížil ke svahu Olivové hory, začal celý zástup učedníků radostně a hlasitě chválit Boha za všechny zázraky, které viděli na vlastní oči, a provolávali: „Požehnaný, který přichází jako král ve jménu Páně! Na nebi pokoj a sláva na výsostech!“ Někteří farizeové ze zástupu na něj volali: „Mistře, zakaž to svým učedníkům!“ Odpověděl: „Říkám vám: Budou-li oni mlčet, bude křičet kamení.“

1. čtení – Iz 50,4–7

Pán, Hospodin, mi dal dovedný jazyk, abych uměl znaveného poučovat (utěšujícím) slovem. Každé ráno mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníka. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rváli můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen.

Dokončení na str. 12

Pán až do skonání věků **poslušně vydává** nám hříšným lidem. Zve tě k sobě do **školy poslušné lásky**. Přiznej si pokorně, že před takovým Učitelem nemůžeš v sobě nikdy najít dostatek učenlivosti, úcty a vděčnosti.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Žid 5,8; ⁽²⁾ srov. Velikonoční chvalozpěv;

⁽³⁾ srov. Lk 19,42.

Svatý Lev IX.

Ve Světle 12/2025 jsme si představili životní osudy sv. Štěpána X., papeže žijícího v 11. století. Padla přitom zmínka o sv. Lvu IX., jednom z jeho předchůdců. Právě na tohoto velkého reformátora na Petrově stolci, jemuž navrátil vážnost, se zaměříme nyní.

Pokřtěn byl po svém narození 21. června 1002 v alsaském Egisheimu jménem Bruno. Jakožto synovi váženého hraběte se mu dostalo vzdělání v katedrální škole biskupa z Toulu Bertolda. Když se pak rozhodl pro duchovní dráhu, stal se nejprve kanovníkem při katedrále v Saint-Étienne a poté jáhnem a knězem. Coby hraběcí syn Egisheim-Dagsburg po čase působil u císařského dvora císaře Konráda II.

Ten se ho nechtěl vzdát, když bylo Brunovi nabídnuto uprázdněné toulské biskupství. Přemlouval ho, slíbil mu dokonce, že ho časem dosadí na biskupský stolec bohatší diecéze, ne této podřadné a chudé, avšak Bruno Bonus, tj. Bruno Dobrý, jak se mu u dvora přezdívalo, neprahnul po výnosnějším působišti. Když už nějaké biskupství, tak nějaké skromné a menší, říkal si a totéž opakoval Konrádovi, pln ducha pokory a skromnosti, který mu byl vlastní.

To se psal rok 1026 a dalších 22 let řídil Bruno tuto nepřilížitou a bohatou diecézi jako horlivý pastýř, jemuž záleželo na svěřených ovcích. Usiloval o její obrodu, dbal o disciplínu duchovenstva, do klášterů se snažil zavádět plody velké clunyjské reformy, kterou byl sám prodchnut skrz. Vystupoval proti velmožům, kteří klášter i obyčejný lid okrádali.

Jeho působení přitahovalo jako magnet. Když v srpnu roku 1048 skončil papež Damas II., přijelo poselstvo z Říma k císaři Jindřichu III. požádat ho, aby, jak bylo zvykem, potvrdil jejich přání či rozhodnutí zvolit nástupce zesnulého papeže – shodli se na lyonském arcibiskupu Halinardovi. Tento nositel pallia ale rezolutně tiáru odmítl. Jindřich proto svolal do Wormsu říšský sněm a na něm vyřkl

jméno muže, o němž se domníval, že bude dobrým Kristovým náměstkem: Bruno, toulský biskup. Ke zklamání těch, kteří si na papežský trůn dělali zásluku, k nemilému překvapení osloveného. Bruno se přede všemi vyznal ze svých hříchů v naději, že ho tiáry zproští, leč marně. Proto si vyžádal tři dny na odpověď, kterou chtěl najít v modlitbě. Po jejich uplynutí nabídku, resp. výzvu přijal, ovšem pod podmínkou, že volbu schválí rovněž lid a duchovenstvo v Římě, jak byl nepsaný úzus.

Do města knížat apoštolských vyrazil pěšky v doprovodu pětice nejbližších dru-

hů, přičemž jedním z nich byl trevírský biskup Eberhard, dalším pak čtenářům Světla již z životopisu sv. Štěpána X. dobře známý Hildebrand, jenž se v budoucnu též stane papežem – Řehořem VII.

Branou samotného města už Bruno procházel uprostřed tisícíhlavého zástupu těch, kteří se ke skupince připojili cestou. Do Svato-petrské baziliky vstoupil bos a zvolal, že ho císař proti jeho vůli určil za nového nástupce sv. Petra a že volbu přijme jedině tehdy, když ho zvolí římský lid a klérus. Zvolen byl jednohlasně, a tak se mohl křesťanský svět počínaje 12. únorem 1049 radovat, že má opět svou viditelnou hlavu jménem Lev IX.

Prvním jeho papežským počinem bylo vydat se na pouť na Monte Gargano a Monte Cassino, aby svůj pontifikát svěřil do ochrany archanděla Michaela a sv. Benedikta. Hned poté se pustil do díla. Čekalo na něj mnoho úkolů, hlavně očištění církve od různých nešvarů, zejména od upadlé kázně, která jako jed šířila přepočtené duchovenstvo. „*Veškerý svět tone ve zlém, zmizela svatost, zahynula spravedlnost, pochována je pravda. Zavládla nepravost, vrchu nabylo lakomství, Šimon Mág se zmocnil církve, biskupové a kněží se oddá-*

vají rozkoším a smilstvu,“ popisoval zpětně tehdejší zoufalou situaci jeho jmenovec, sv. Bruno ze Segni. „*Všechna sůl byla zkažena a nebylo čím osolit.*“

Církev skutečně ozdravení potřebovala jako sůl. Již na synodě konané v dubnu téhož roku (později svolal dalších deset synod, případně se jich účastnil, např. v Toulu, Remeši, Trevíru, Lutychu, Beneventu, Mohuči, Vercelli aj.) vystoupil nový papež, jenž ve volných chvílích psal a skládal hymny ke cti svatých, proti svatokupectví a kněžským manželstvím. Boj proti těmto nešvarům pak bude provázet celý jeho krátký pontifikát, stejně jako boj proti incestním sňatkům a proti kněžím žijícím si na vysoké noze, nestarajícím se o své stádce. Mezi své rádce si povolal vynikající osobnosti, např. clunyjského opata sv. Hugona či sv. Petra Damianiho. Velkým pomocníkem mu byli rovněž již zmiňovaný Hildebrand, později také Bedřich, budoucí papež Štěpán X. Ti při svých pontifikátech pokračovali ve Lvových snahách o vymanění papežství a církve vůbec zpod světské moci.

Svatý Lev IX. byl mužem neobyčejně ctnostným, který se rozhodl žít v chudobě, aniž by přitom měl potřebu hlásat to do světa. Svět se to stejně dozvěděl, jelikož z jeho služeb odešlo prakticky veškeré služebnictvo, protože je neměl z čeho platit. Co Lev měl, to rozdal, včetně svého ošacení. Nevadilo mu proto, že jeho sídlo vydrancovali lupiči, mohl tak aspoň nemít nic. Do jeho lateránského paláce mohl přijít každý, kdo neměl co do úst, vždycky se pro něj aspoň něco málo našlo.

Pokud ovšem nebyl mimo Řím, ježto Lev IX. nechtěl vést církev pouze ze svého paláce, ale v přímém styku s lidmi. Sjezdil se svou nevelkou družinou německá a francouzská města a manifestoval na nich univerzálnost papežství, jakož i to, že papež stojí nad biskupy celého světa. Na synodě v Remeši vyhlásil zásadu „*Ecclesiae primas apostolicus*“ čili že papež je první mezi všemi hodnostáři katolické církve. Lev IX. se řídil zásadou, že papež má hlásat viru osobně. Obzvláště má být přítomen tam, kde chce zavést hlášané reformy a obnovit pravého ducha církve. K tomu měl být nápomocen i kardinálský sbor, jemuž jako první papež dal mezinárodní podobu, když kardinálský klobouk udělil i biskupům mimo Itálii.

Papežův pozdrav českým poutníkům národní pouti v Římě

Přestože se papež František kvůli rekonvalescenci nemohl osobně zúčastnit plánované audience s poutníky z České republiky v rámci národní pouti v Římě (28.-30. března), předal jim alespoň svůj osobní pozdrav. Ten přečetl na začátku bohoslužby ve Svatopetrské bazilice generální sekretář ČBK P. Roman Czudek. Zde je jeho plné znění.

Draží bratři v biskupské službě, draží kněží, řeholnice a řeholníci, drahé sestry a draží bratři v Pánu!

Chtěl jsem být osobně s vámi, abych sdílel tento okamžik víry a společenství, ale vzhledem ke své rekonvalescenci se k vám připojuji duchovně a z celého srdce vám děkuji za vaše modlitby.

Srdečně zdravím vás všechny, kteří jste přijeli z České republiky do Říma, abyste v tomto jubilejním roce vykonali národní pouť. S vděčností zdravím předsedu biskupské konference, Mons. Jana Graubnera, všechny přítomné biskupy, kněze, zasvěcené osoby i laiky. Vaše pouť je konkrétním znamením touhy po obnově víry, utvrzení pouta s Petrovým nástupcem a radostného vyznání vaší oddanosti Hospodinu, který s námi vždy kráčí, podpírá nás ve zkouškách a povolává nás, abychom byli svědky jeho pokoje a lásky. On je věrný svým zaslíbením, a proto naděje nikdy nezklame! (srov. Řím 5,5; bula *Spes non confundit*)

Vaše cesta víry navazuje na bohatou křesťanskou tradici vaší země, osvěcenou svědectvím svatého Vojtěcha, Cyrila a Metoděje a mnoha dalších. Tito světci nesli světlo evangelia s odvahou a trpělivostí i na místa, kde se to zdálo nemožné. Jejich příklad nás učí, že křesťanské poslání nestojí na viditelných výsledcích, ale na věrnosti Bohu. Také my jsme povoláni hlásat evangelium s důvěrou, bez strachu z obtíží a překážek. Svätý Pavel nám připomíná: „Já jsem zasadil, Apollos zaléval, ale Bůh dal vzrůst.“ (1 Kor 3,6)

Naším úkolem je zasévat a zalévat s láskou a vytrvalostí, aniž bychom se nechali odradit.

Bůh od nás žádá, abychom nabídli to málo, co jsme a co máme. Vzpomeňme si na pět chlebů a dvě ryby: v Ježíšových rukou se staly pro zástupy hojným pokrmem (srov. Mt 14,13–21). Stejně je to i s naším úsilím ve víře: pokud ho svěříme Pánu s velkorysým srdcem, on ho rozmnoží a učiní plodným způsobem, které si ani neumíme představit. Proto nikdy nesmíme ztratit důvěru. Bůh jedná, i když nevidíme okamžité výsledky. Historie vašich svatých nás o tom učí: vzpomeňme na vytrvalost Jana Nepomuckého a mnoha dalších svědků víry ve vaší zemi. Jejich životy nám ukazují, že ten, kdo důvěřuje Bohu, nikdy nezůstane opuštěn, ani v čase zkoušky, jakou je pronásledování.

Kráčejme společně, pastýři a lid, po této krásné cestě víry. Podporujme se navzájem a svým životem se stávejme svědky pokoje a naděje ve světě, který je tolik potřebuje, a to i v Evropě. Naše víra není jen pro nás, ale je to dar, který máme radostně sdílet.

Svěřuji vaši pouť Panně Marii, Matce naděje, abyste byli posíleni ve víře, naději a lásce. Ze srdce žehnám vám všem i vašemu národu. A prosím vás, modlete se za mě.

Vatikan, 26. března 2025

Zdroj: www.cirkev.cz

(Redakčně upraveno)

Na svých cestách *Peregrinus Apostolicus* – Putující papež, jak se mu přezdívalo, světil kostely (kupř. slavnou baziliku sv. Remigia v Remeši), setkával se s panovníky, usmiřoval ty rozhádané (jednou dokonce v dnešní Bratislavě uherského krále Ondřeje I. a císaře Jindřicha II.) a všude dohlížel na uplatňování svých nařízení namířených proti ženatým kněžím a simonii. Věřící od styku s těmito ženatými kněžími odrazoval. Když některý z biskupů, popř. kněží nedoložil, že byl právoplatně zvolen lidem a klérem a že si biskupství či farnost nezakoupil, byl jednoduše sesazen. Na uprázdněná místa dosazoval muže hodné těchto úřadů, nikoliv ty, za nimiž stál někdo vlivný nebo měli za co si daný úřad koupit. Volal po apoštolské chudobě kněží, proti jejich životu v konkubinátu, proti tomu, aby v kněžském úřadu viděli možnost k pohodlnému a hrabivému životu. Apeloval na biskupy, aby uváděli jeho zásady do života, stejně tak na císaře Jindřicha, leč ne každý byl v konání tak horlivý jako v přitakávání.

Reformní papež odsoudil blud kněze Berengara, jenž tvrdil, že Ježíš je v Eucharistii přítomen jenom symbolicky. Další náboženský spor papeže Lva IX. skončil prohrou. Jedná se o východní schizma, čili rozkol s církví v někdejší východní části Římské říše, sídlící v Konstantinopoli. Možná je vhodnější napsat, že šlo o snahu zažehnat letitý spor, který kulminoval v roce 1054, kdy se už Lev IX. pomalu odebíral na pravdu Boží. Papežský legát Humbert, nehodnotící Byzanc nijak příznivě, v červenci téhož roku usiloval přimět konstantinopolského patriarchu Michala Cerulalia, nepřítel všeho latinského, ke sjednocení. Ten však na domácí konstantinopolské půdě odmítl a zahrnul Humberta pohrdavými reakcemi. Humbert proto na oltář chrámu Hagia Sofia položil exkomunikační bulu týkající se Michala a všech jeho přívrženců. Ten odpověděl obdobným krokem vůči Humbertovi a všem latinikům. Rozkol byl na světě.

Neúspěchem zprvu skončila Lvova snaha najít nějaký konsenzus v ožehavém nebezpečí, jaké pro Řím i Byzanc představovali loupeživí Normané táhnoucí Evropou. Nechal se vmanévrovat do bitvy proti nim, když stanul v čele povětšinou slabě ozbrojených a nezkušených apulijských vojsk v roce 1053 u Civitate. Nor-

mané přesvědčivě zvítězili a vzali Lva IX. do zajetí. Jakkoli s ním zacházeli s nefalšovanou úctou (dokonce jej po propuštění prosili o odpuštění), Lva IX. zajetí i vědomí 700 padlých mužů jeho armády poznamenalo na těle i na duchu, takže když byl po několika měsících po uzavření míru konečně ze zajetí propuštěn, vrátil se do Říma na smrt nemocný. Na svobodě pobyl jen několik dní, 19. dub-

na 1054 totiž své chorobě podlehl – na lehátku před oltářem sv. Petra ve tři hodiny odpoledne. V okamžiku, kdy přecházel na druhý břeh, se samovolně rozezněl zvon ve Svatopetrské bazilice.

Pod ní byl též pochován, nicméně na základě četných zázraků, které se u Lvova hrobu udály, byly jeho tělesné pozůstatky roku 1087 vyzdvíženy a přeneseny dovnitř baziliky.

O zdroji hříchu a ateismu

Stvoření světa a vesmíru je ohromujícím důkazem nezištné lásky Boha, jenž z ničeho povolává vše k bytí. Stvořením člověka zve Bůh Stvořitel ke společenství lásky se sebou. Touží se s ním tímto způsobem podělit o plnost svého štěstí.

Jestliže je vše, co Bůh učinil, dobré, odkud se tedy bere zlo? Proč je pro mnoho lidí zlo atraktivnější než dobro? Na tyto otázky odpovídá Bůh v Bibli příběhem o prvotním hříchu. Abychom mu správně porozuměli, je třeba nejprve pochopit, co znamená, že člověk byl stvořen k obrazu Božímu a podobě Boží.

Obraz a podoba Boží v člověku

Z Písma svatého se dovidáme, že Pán Bůh člověku osobně vdechuje svůj život (srov. Gn 2,7). Ukazuje to na výjimečnost člověka, na specifický vztah, který ho váže se Stvořitelem, kvalitativně jiný, než jaký má Bůh s jinými stvořeními. O výjimečnosti člověka svědčí rovněž zmínka, že byl stvořen jako Boží obraz a k Boží podobě (srov. Gn 1,27). Znamená to, že člověk má rozum, svobodnou vůli a schopnost milovat Boha a ostatní lidi.

Papež Jan Pavel II. vysvětloval: „*Obrazem Božím a podobou Boží se člověk stal nejen samotným lidstvím, nýbrž i skrze společenství lidí, jež od počátku tvořili muž a žena. Člověk zrcadlí Boha nejen v aktu samoty, nýbrž i v aktu společenství.*“ K podstatě lidství tedy patří rozumovost, svoboda a schopnost vytvářet společenství lásky. Muž a žena mají ve své různosti vytvářet jednotu chtěnou Bohem (srov. Gn 2,24). V tomto společenství se projevuje obraz a podoba Boží. Nicméně těm, kdo „*nežijí v manželství, protože se ho zřekli pro království nebeské*“ (Mt 19,12), nahrazuje společenství manželů jiná forma společenství, kterou představuje církev svatá.

Člověk je jediným tvorem, kterého Bůh vybavil rozumem a svobodnou vůlí a uschoptil ho k vytváření společenství lásky. Obraz a podoba Boží v člověku ukazuje na to, že v sobě má základní potřebu dialogu lásky s Bohem a ostatními lidmi. Každý člověk má v sobě na jednu stranu zakotveno vědomí své jedinečnosti, neopakovatelnosti, na stranu druhou potřebu společenství. Má v sobě zakotvenu potřebu dávat i dostávat, ne-

bot „*člověk, jediný tvor na zemi, kterého Bůh chtěl pro něho samého, může sám sebe plně nalézt jen v opravdovém darování sebe samého*“ (II. vatikánský koncil, *Gaudium et spes*, 24). Největším omylem a neštěstím lidí je egoistické uzavření se do sebe a pocit vystačit si se sebou samým. Osoba dosahuje plnosti vyloženě jen skrze lásku čili skrze nezištné darování se lidem v Kristu a prostřednictvím Krista. Je tedy nemožné dosáhnout plnosti lidství a plnosti štěstí bez sjednocení se s Kristem a jeho mystickým tělem, kterým je církev svatá.

Člověk je ze své přirozenosti otevřený k dialogu lásky. Tím, co tvoří jedinečnost a neopakovatelnost jeho osobnosti, je specifický vztah lásky spojující ho s Bohem. Svätý Jan Pavel II. napsal: „*... člověk sám dostává ve svém lidství zvláštní dar – to, že je »obraz Boha« a jemu »podobný«.* To znamená nejen rozumovost a svobodu jako vlastnosti, které vytvářejí lidskou přirozenost, ale hned od začátku i schopnost utvářet osobní vztah s Bohem, jako »já« a »ty«, a tedy schopnost smlouvy, která vzniká při spásonosném sdělování se Boha člověku.“ (*Dominum et vivificantem*, 34)

Situace člověka v ráji

Pro člověka stvořeného k obrazu Božímu a Boží podobě být šťastným znamená být milován. Ráj je symbolem tohoto prvotního štěstí. První lidé v ráji věřili a byli přesvědčeni, že pouze z Boha čerpají to všechno, co potřebují k životu a ke štěstí.

Každý jedinec má svůj ráj, jímž je svědomí, a strom „*poznání dobrého a zlého*“, jímž je vrozený mravní zákon. „*V hlubinách svědomí odkrývá člověk zákon, který si sám neukládá, ale který musí poslouchat. Jeho hlas ho stále vybízí, aby miloval a konal dobro a vyhýbal se zlu, a když je třeba, promlouvá k sluchu jeho srdce: toto dělej, tamto nedělej. Neboť člověk má ve svém srdci zákon vepsaný Bohem; v poslušnosti vůči němu spočívá jeho důstojnost a podle něho bude souzen. Svědomí je nejtajnější střed a svatyně člověka; v ní je sám s Bohem, je-*

hož hlas mu zaznívá v nitru. Prostřednictvím svědomí si podivuhodným způsobem uvědomuje zákon, který splňuje milováním Boha a bližního.“ (*Gaudium et spes*, 16)

Z biblického popisu se dozvídáme, že podstatnou součástí lidského života byla víra v to, co zjevil Bůh: „*Z každého stromu zahrady smíš jíst. Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez. V den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti.*“ (Gn 2,16–17)

Milující Bůh zjevuje pravdu o své nezištné lásce k člověku a současně s tím i pravdu o hříchu. Člověk musí vědět, že je pouze součástí stvoření, že sám vlastními silami a bez Boha ke štěstí nedospěje. Poněvadž Bůh je Láska a chce přivést všechny lidi k plnosti štěstí, dává jim příkázání, říká jim, co je pro ně dobré a co zlé. Při vyřčení zákazu jíst ze stromu poznání dobrého a zlého se řídil jen a pouze láskou. Řekl člověku, že pokud utrhne a následně pojí plod z tohoto stromu, uvěří lži, že může sám vlastními silami a navzdory Bohu dosáhnout štěstí. Když člověk nevěří Bohu, odvrhne lásku a život, volí si sebezničení a smrt. Neposlušnost vůči Bohu vede ke smrti, je pro člověka největší tragédií, a proto je hříchem. V tom spočívala podstata Božího zjevení stran zákazu požívání plodů ze stromu poznání dobrého a zlého.

Strom poznání dobrého a zlého symbolizuje rovněž bezednou žízeň tkvící v každém lidském srdci. Každý člověk prahne po dosažení plnosti nekonečného života a nekonečné lásky. Nedokáže to ovšem zvládnout pouhým svým lidským úsilím. Dokáže to jedině tehdy, když Bůh učiní, že se člověk stane „*účastným Boží přirozenosti*“ (srov. 2 Petr 1,4). Bůh člověka volá k životu bez jeho souhlasu, avšak plností štěstí ho může zahrnout teprve tehdy, když bude člověk dobrovolně přijímat zbožšťující dar Boží lásky.

Před prvotním hříchem byli lidé šťastní, nicméně jednalo se o štěstí vyvíjející se. Mělo své plnosti dosáhnout v okamžiku zbožštění jejich lidské přirozenosti, díky Boží lásce přijaté dobrovolně vírou.

Drama prvotního hříchu

Lidé před spácháním prvotního hříchu přirozeně a spontánně věřili, že ke štěstí potřebují jedině Pána Boha. Hned první zkouška zpochybnění této pravdy nevěřila z lidské viny, ale byla mu vsuge-

rována zvenčí „otcem lži“ – satanem, který je v Bibli symbolizován hadem. Je znamením reálně existujících duchovních sil zla. Jistá část andělů – čistě duchovních bytostí stvořených Bohem, jež měly zcela dobrovolně přijmout Boží lásku a láskou na ni i odpovědět – si namísto Boha zvolila sebe samy? Sebeláska je přivedla do stavu absolutního egoismu a nenávisti k Bohu.

„*Jakže, Bůh vám zakázal jíst ze všech stromů v zahradě?*“ (Gn 3,1) Tato na první pohled nevinná satanova otázka v sobě skrývá neobyčejně inteligentně připravené popichnutí: není pravda, že tě Bůh miluje, vždyť ti zakazuje jíst plody z tohoto jediného stromu. Omezuje tím tvou svobodu a brání ti v přístupu k plnosti štěstí. Satanovi šlo o to, aby v člověku vzbudil pocit nespokojenosti a křivdy. A jde ve svém pokušení ještě dál, když popírá, že hřích je pro člověka největším neštěstím a že s sebou nese smrt: „*Nikoli, nepropadnete smrti. Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojdete, otevřou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé.*“ (Gn 3,4-5) Znat dobro a zlo znamená být všemohoucím jako Bůh. Satan člověku namlouvá, že hřích je zdrojem opravdové svobody a štěstí, že pokud člověk odvrhne mravní zásady, otevřou se před ním nekonečné, božské perspektivy, že plného štěstí dosáhne jenom tehdy, když přestane věřit v to, co říká Bůh, a utrhe plod ze stromu poznání dobrého a zlého.

Tímto způsobem se satan pokusil o úplné zfalšování Božího obrazu v lidském vědomí. Do této chvíle člověk věřil a intuitivně zakoušel pravdu, že ho Bůh miluje, že být na něm závislý je nejvyšším dobrem. Náhle však uslyšel, že Bůh tím, jak mu zakazuje jíst z tohoto stromu, brání mu v přístupu k plnosti štěstí, a tudíž ho nemiluje. Satanovo pokušení, podané v takto lákavé a atraktivní formě, vzbudilo v myslích prvňáků podezření a pochybnosti: Kdo říká pravdu, Bůh, anebo satan? Adam s Evou uvěřili, že satan, a přestali důvěřovat Bohu. A tak došlo k prvotnímu hříchu (srov. Gn 3,6).

Každý hřích je výrazem nedostatku víry v Boha a poslušnosti vůči němu. Projevuje se

dobrovolným přitakáním nebo činem, uskutečněným na základě rozhodnutí vyplývajícího ze svobodné vůle být absolutně autonomní „jako Bůh“ čili de facto proti Bohu.

Z popisu prvotního hříchu se dozvídáme, že zdrojem každého hříchu je nekale podmanivé působení, za nimž stojí pokušitel. Nečisté, zlé a ďábelské myšlenky jsou lidem podsouvány zvenčí, a to satanem. Netvoří součást našeho přirozeného způsobu myšlení. Jelikož pocházejí zvenčí, nejsou hříchem. Tím se stávají teprve tehdy, když s nimi člověk vědomě a dobrovolně souhlasí a ztotožní se s nimi. Žádostivost a zdánlivá atraktivita zla jsou dílem satanova působení. Žádostivost pochází ze hříchu, k hříchu svádí, ale sama o sobě hříchem není. Souhlas se hříchem člověk činí ve svém srdci, rozhodnutím svobodné vůle. Proto Pán Ježíš praví, že ze srdce „*vycházejí špatné myšlenky, vraždy, cizoložství, smilství, loupeže, křivá svědectví, urážky*“ (Mt 15,19). Příčinou zla v člověku a ve světě tedy není Bůh, není jí ani tělo se svými vášněmi, ani svět, ale je jí svobodná lidská vůle. V lidském srdci probíhá nepřetržitě zápolení, nepřetržitý boj, nepřetržitě drama volby mezi věrností a poslušností Bohu a odvržením jeho přikázání a lásky.

Nedůvěra a neposlušnost vůči Bohu představují dobrovolný souhlas se zlem. To člověk je zodpovědný za zlo, které ovládne jeho srdce a skrze ně vchází do světa. Srdce je hradem v nitru, v němž vládne svobodná vůle.

Svatý Jakub píše: „*Blahoslavený člověk, který ob stojí ve zkoušce; když se osvědčí, dostane vavřín života, jež Pán zaslíbil těm, kdo ho milují. Kdo prochází zkouškou, ať neří-*

ká, že ho pokouší Pán. Bůh nemůže být pokoušen ke zlému a sám také nikoho nepokouší. Každý, kdo je v pokušení, je sváděn a váben svou vlastní žádostivostí. Žádostivost pak počne a porodí hřích, a dokonalý hřích plodí smrt. Neklamte sami sebe, milovaní bratři!“ (Jak 1,12-16)

Poté, co Adam s Evou ochutnali utržený plod, „*oběma se otevřely oči: poznali, že jsou nazí*“ (Gn 3,7). Poznání nahoty je symbolem oloupení o něco velmi důležitého, ztráty tohoto něčeho důležitého. Utržení a požití plodu ze stromu poznání dobrého a zlého neboli nedůvěra a neposlušnost vůči Bohu způsobily, že člověk se dostal do područí lži hříchu a své lidství poškodil do té míry, že se ocitl ve stavu duchovní smrti. Pravda o Bohu, člověku a existenci hříchu byla kompletně zfalšována, takže člověk sám vlastními silami nebyl s to stanout v pravdě a přijmout spásný dar Boží lásky. Ze zfalšovaného obrazu Boha se zrodil strach z něj. V důsledku tohoto v minulosti vedlo k pokusům popření Boží existence čili k ateismu. Ten je logickým důsledkem této cesty, na kterou lidstvo vkročilo skrze prvotní hřích falšující pravdu, že Bůh je láska.

Vinou prvotního hříchu se člověk stal otevřeným silám zla a zakusil tak realitu smrti. „*Ďáblou zavisí však vešla do světa smrt, a kdo patří k němu, zakusí ji.*“ (Mdr 2,24)

Při této tragické události došlo k povážlivému poškození lidské přirozenosti, především její citlivosti na Boží lásku a schopnosti milovat druhého člověka.

Zlo od této chvíle začalo být pro lidi přitažlivější a více okouzlivější než dobro. Celý lidský druh se ocitl v hrozivém područí hříchu a satana. Vysvobodit nás z tohoto područí mohl jedině Bůh. Z tohoto důvodu se Kristus ve své nekonečné lásce stal pravým člověkem, zakusil v celé plnosti realitu hříchu a smrti, aby skrze svou smrt na kříži a zmrtvýchvstání definitivně zvítězil nad satanem, hříchem a smrtí a vydal svědectví pravdě – takto dal každému člověku šanci na spásu čili na věčný život.

*Z Trwajcie w miłości 5/2023
přeložil -lr-*

(Redakčně upraveno)

Nejsvětější krev Páně (3 - dokončení)

Kalich požehnání

Před svým návratem k Otci, slavným nanebevstoupením, nám Ježíš na tomto světě zanechává svátostné znamení své láskyplné přítomnosti.

Pokaždé, když se při mši svaté zpřítomňuje kalvarská oběť, protéká uprostřed nás drahocenná krev. První křesťané, kteří se s takovou horlivostí shromažďovali kolem eucharistického stolu, to věděli. Abychom se o tom ujistili, stačí si poslechnout sv. Pavla, který věřícím v Korintu připomíná pravdu: „Není snad kalich požehnání, který žehnáme, účastí na Kristově krvi?“ (1 Kor 10,16)

Stejně jako na kříži zpřítomňuje v eucharistické slavnosti Vykupitel dobrovolnou oběť svého života. Působením slov proměňování se Boží krev znovu tajemně, ale zcela skutečně vylévá na svět a na naše duše. Na nás je, abychom v pokorné víře přijali tento jedinečný dar, vždyť tak to hlásá velikonoční hymnus: „Svou božskou lásku prolévá ve své svaté krvi.“

Kristus nás tedy ve svém nekonečném milosrdenství ponechává ve spojení

se svou svatou krví. Budí v nás touhu po účasti na tomto tajemství nekonečné lásky, a jak nás učí liturgická modlitba, smíme s jistotou říkat: „U posvátného stolu jsme s radostí čerpali živou vodu ze zdro-

jů Vykupitele.“ (Mešní formulář ze slavnosti Přesvaté krve)

Obětní dar Ježíšovy krve od nás očekává každodenní odpověď, skutečnou účast, nejen strnulý formální postoj, který vede k farizejství.

Jak oprávněně je volání apoštola, když nám připomíná, že kalich s krví, prolitou za nás, je „kalich požehnání“!

Při svatém přijímání touto krví spojenou s obětovaným tělem skutečně dáváme své duši okusit nebeských dobrodiní. My, dědici „kletby“, spočívající na lidském pokolení jako následek Adamovy viny, se teď stáváme účastníky „požehnání“ vyhrazeného těm, kdo byli vykoupeni krví ukřižované Oběti.

Tajemství milosti, tajemství lásky!

Bez přestání proudí drahocenná krev z proboděného boku, aby nás zachránila, aby nás znovu zrodila a dala naši duši život Božích dětí. Všichni mystikové – stejně jako teologové – stále znovu ve svých rozjímáních viděli tuto zázračnou skutečnost.

Poslechněme si, co říká sv. Marie Magdalena de' Pazzi: „Čistota srdce vzbuzuje v duši horoucí touhu přistoupit ke zdroji krve mého slova. Ponoří se zde tak hluboko, že okouší už jen jeho krev, vidí jen jeho krev, žádá si jen jeho krev, sytí se jen jeho krví.“

Ježíšova krev se ve skutečnosti vylévá na celou naši existenci. V každé svátosti Ježíš znovu aktualizuje toto vylití, které se jednou provždy stalo na kříži. Při křtu ponořuje duši zbavovanou dědičného hříchu do života Boží Trojice. Svátostí pokání smývá z celého našeho bytí všechny skvrny a umožňuje mu skutečně duchovní jaro. V biřmování propůjčuje duši nebeskou energii jako nezbytné znamení své věrnosti. V hodině smrti připomíná pomazáním nemocných, že je nutno jít až k úplnému odevzdání se, tak to učinil sám Mistr, který z lásky k Otci úplně vykřvácel.

Nic není vyňato z působnosti Boží krve. Proto vděčí manželé stejně jako kněží, každý ve svém stavu, za všechno nadpřirozené působnosti prolité Boží krve.

POUTNÍ ZÁJEZDY S DIECÉZNÍM CENTREM PRO SENIORY HRADEC KRÁLOVÉ

Pohodový zájezd do kouzelných Korutan – prosluněného jižního Rakouska s biskupem Mons. Josefem Kajnekem

Vydejte se s námi na novinkový zájezd do Korutan – za překrásnou přírodou, průzračně čistými jezery, úchvatnými výhledy na Alpy, bohatou historií a hlubokými poutními místy! Během pohodového programu bude také možnost koupání v jezeře (jezerech) či odpočinek. Ubytování máme zajištěno na neobyčejném místě – ve starobylém klášteře přebudovaném na komfortní hotel (jen kousek od jezera s privátní pláží). Zájezd je bez nočních přejezdů a jako duchovní doprovod s námi cestuje oblíbený biskup Mons. Josef Kajnek. **Termín: 29. 8. – 3. 9. 2025.** **V případě zájmu doporučujeme hlásit se obratem, kapacita se plní.**

Letecký zájezd na překrásný ostrov Mljet a na oslovující poutní místo Medjugorje

Zveme vás na letecký zájezd na ostrov Mljet, novinkově zpestřený pobytem v Medjugorje! Co program nabízí? Nejprve navštívíme a prožijeme světoznámé poutní místo Medjugorje, místo, kde se dějí zázraky, především v srdci člověka. Následně nás bude čekat dokonalý relax na jednom z nejjihnějších a nejkrásnějších chorvatských ostrovů: koupání v průzračně čistém Jaderském moři a blankytně modrých jezerech, nádherná příroda, putování po stopách velkého světce apoštola Pavla a mnohem víc. Jedná se o oblíbený zájezd, který pořádáme již počtvrté. Vydejte se ho prožít s námi! **Termín: 15. 9. – 25. 9. 2025. Při přihlášení do 31. 5. 2025 navíc obdržíte slevu 600 Kč!**

Přihlášky a informace: Diecézní centrum pro seniory Hradec Králové

- telefony: 737 215 328, 734 435 360 • e-mail: dcs@bihk.cz • web: www.simeon.cz
- YouTube kanál: www.youtube.com/@VercinKanal.

Zájezdy jsou určeny seniorům a dalším zájemcům. Těšíme se na setkání s vámi!

Oba tyto životní stavy vyžadují v každém okamžiku vždy nové sebeobětování. Od kud brát tuto statečnost, věrnost, skryté hrdinství, ne-li z tohoto zdroje, tryskajícího z boku probodeného kvůli lásce?

Cesta k dokonalé lásce

Všemi gesty svého pozemského života se nám Vykupitel představuje jako příklad pro nás. Při poslední večeři to výslovně řekl svým apoštolům: „Dal jsem vám příklad, abyste i vy jednali, jako jsem jednal já.“ (Jan 13,15) Ve chvíli, kdy říká tato slova, má před očima čin, jímž se dokonale odevzdává v oběť na kříži. Myslí na krev, která bude tak hojně prolévána ze všech jeho stran.

Tak vyjadřuje krev Vykupitele dokonalým způsobem úplné odevzdání sebe sama, jak to dělá Kristus, aby zachránil každého z nás. Ve chvílích svého umučení je skutečně „vydán do rukou hříšníků“ (srov. Lk 18,32), aby je konečně vytrhl z rukou zlého nepřítele.

Od té chvíle se obrací ke každému, kdo by jej chtěl takto pozorovat, a vybízí jej, aby žil „nové přikázání“.

Přesvatá krev otevírá nečekaným způsobem úchvatnou cestu bratrské lásky

Podle příkladu Krista, který za nás ochotně dal svůj život, bychom měli dobrovolně obětovat svou existenci ve službě bližním. Den za dnem máme kapku po kapce neúnavně dávat to, co je v nás nejlepší: „Jako Otec miloval mne, tak i já jsem miloval vás. Zůstaňte v mé lásce.“ (Jan 15,9-10)

Předrahá krev nás neustále vybízí dávat všechno v duchu dobroty, trpělivosti něhy, soucitu. Dává nám účast na citění Ježíše Krista. Volá nás, abychom prolomili svůj pohodlný egoismus, vzali na sebe odříkání, jaké vyžaduje láska k trpícím, opuštěným, má-li být skutečně prožívána.

Jistě, každý tady cítí svou vlastní slabost. Je nám úzko při pomýšlení, že nás ohromí bída druhých. A instinkt přirozenosti porušené hříchem láká k litování sebe sama, zatímco Boží krev slibuje neporovnatelnou sílu. Láska k bližním tedy bude plodem vítězství; vítězství, které zaručuje vylití krve, která tekla na Kalvárii, když je srdce připravené otevřít se podnětům milosti!

Neděle Božího milosrdenství

Dne 5. května 2000 byl vydán dekret Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, kterým byla ustanovena 2. neděle velikonoční jako **Neděle Božího milosrdenství** (letos 27. dubna). Pán Ježíš totiž obdaril tento svátek velkými přísliby. Největší z nich je spojen se svatým přijímáním přijatým v tento den. Je to příslib „úplného odpuštění vin a trestů“, čili stejné milosti, kterou dostáváme pouze ve svátosti křtu. **Přípravou na svátek má být nověna, která začíná na Velký pátek (letos 18. dubna)**. Nověna spočívá v denní modlitbě korunky k Božímu milosrdenství. V den svátku Božího milosrdenství pak chce Ježíš zahrnout li-

di nejen spásonosnými milostmi, ale rovněž časnými dary. Mají-li mít věřící užitek z velkých darů, které chce Pán dát každému člověku, je třeba, aby byli v milosti posvěcující (po svátosti smíření), aby neměli zalíbení v žádném hříchu, aby plnili podmínky úcty k Božímu milosrdenství (důvěra a činná láska k bližnímu) a přistoupili v ten den k „prameni života“, čili ke svatému přijímání.

Dne 29. června 2002 vydal Svatý stolec dekret, kterým udělil Jan Pavel II. plnomocné odpustky všem, kteří se o slavnosti Božího milosrdenství zúčastní v chrámě jakékoliv pobožnosti k Božímu milosrdenství.

Srdečně zveme na **SLAVNOST BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ v kostele sv. Tomáše apoštola v neděli 27. dubna 2025 v 14.45 hodin, Praha 1 - Malá Strana, Josefská ul. 8.**

Program: 14.45 modlitba korunky k Božímu milosrdenství • 15.00 slavná mše svatá ke cti Božího milosrdenství – slouží Mons. ThLic. Ing. Zdenek Wasserbauer, Th.D., pomocný biskup a generální vikář pražské arcidiecéze • vystavení Nejsvětější svátosti oltářní • litanie a modlitby • rozdávání požehnaných květů. Konec přibližně v 16.40 hodin. Možnost svatě zpovědi od 14.30 hodin.

Vic než kdy jindy se nabízí jedinečný příklad, který je jako úpěnlivé volání: Chceš milovat, jako jsem já miloval tebe? Jsi ochoten vykročit na cestu božské lásky? (srov. Ef 5,1-2)

Ve světě, který se svíjí ve smrticích temnotách, očekává předrahá krev nejvyšší míru nadpřirozené velkodušnosti.

Naším pokorně obětovaným životem, naši neúnavnou modlitbou chce dosáhnout každého hříšníka. Chce přijít na pomoc každé naší námaze, každé nouzi, která se vyskytne na naší lidské cestě.

Dejme teď ve svém srdci zaznít výzvě mystiků v naléhavých slovech Terezy Musco:

„Ó božská krev, která pro nás proudíš ze žil vtěleného Boha, padej jako rosa vykoupení na zkaženou zemi a do duší, které pro svůj hřích jsou jako malomocné... Zachycuji tě, krevi mého Ježíše a Ženicha, vylévám tě na církev, na svět, na hříšníky, na očistcový oheň. Přijď na pomoc,

utěšuj, očišťuj, zapaluj, pronikej a zurodňuj, ó božská životodárná mízo! Kéž by lhostejnost, hříchy nebyly překážkou tvého proudění; zesil naopak pro maličkého, který tě miluje, a pro nešťastníky, kteří umírají daleko od tebe, tento jemný déšť a zaplav jím všechny, aby ve svém životě požívali tvé ochrany, aby jim bylo v okamžiku smrti odpuštěno a aby dosáhli nádhery království bez konce.“

Když z ran Ukřižovaného vytekly poslední kapky krve, můžeme s jistotou říci: „Dokonáno jest.“ (Jan 19,30) Vykupitelské poslání, které Otec ve své nekonečné dobrotě svěřil Synu, je beze zbytku vykonáno. Od této slavnostní chvíle mělo bez přestání pokračovat v celém světě duši a každou z nich poznamenat svým spásonosným vyzářováním.

Krev Vykupitele bude vlévat svatost a božský život zdrceným srdcím, povoláním ke znovuzrození.

Zdroj: Archiv Světla

Ježíš hledá srdce poddajná a transparentní

- dokončení homilie papeže Františka ze str. 2

V našem kněžském a zasvěceném životě však můžeme z bázně či pohodlnosti nežádavě zakoušet pokušení zůstat poněkud uzavřeni v sobě a svých prostředích. Cesta, kterou nám Ježíš ukazuje, je však jednodušší: vyjít ze sebe. Je to cesta bez zpáteční jízdenky. Jde o to skutečně exodus z našeho já, ztratit život pro něho (srov. Mk 8,35) a ubírat se cestou sebedarování. Na druhé straně, Ježíš nemiluje cesty vykonané napůl, přivřené dveře a dvojité životy. Žádá, abychom se vydali na cestu zlehka, zřekli se svých jistot, vyšli a byli pevní pouze v něm.

Jinými slovy, cesta jeho nejdůvěrnějších učedníků, jimiž jsme povoláni být, je tvořena *konkrétní láskou*, to znamená *službou a ochotou*; je to život, kde neexistují uzavřené prostory a soukromé vlastnictví našeho pohodlí – anebo by přinejmenším existovat neměly. Kdo se rozhodl veškerý svůj život připodobnit Ježíši, nevybírání si už svoje místa, ale jde tam, kam je poslán. Je připraven odpovědět tomu, kdo jej volá, a nevolí si ani vlastní časový rozvrh. Dům, který obývá, mu nepatří, protože církve a svět jsou otevřenými prostory jeho poslání. Jeho poklad spočívá v tom, že klade Pána *do středu* života a nehledá si nic jiného. Uniká tak uspokojením, která by stavěla do středu jeho, nestoupá si na vratké piedestaly světské moci a nelibuje si v pohodlí, které oslabuje evangelizaci; neplývá časem, aby si plánoval jistou a dobře placenou budoucnost. Tak mu nehrozí, že upadne do samotářství a zasmušlosti a uzavře se do malicherného sobectví postrádajícího naději i radost. Spokojen v Pánu, nespokojí se s průměrným životem, ale hoří touhou svědčit a dosáhnout druhé; rád riskuje a vychází, nepřipoután k prochozeným trasám, nýbrž je otevřený a věrný ukazatelům Ducha, odporuje živoření a evangelizaci jej těší.

Za druhé se v dnešním evangeliu objevuje postava jediného jmenovaného *učedníka* – Tomáše. Ve své pochybnosti a žádosti po pochopení se nám tento poněkud zarputilý učedník trochu podobá a je nám vlastně sympatický. Aniž by to

věděl, dává nám veliký dar: přivádí nás blíže k Bohu, protože Bůh se neskrývá před tím, kdo jej hledá. Ježíš mu ukazuje svoje oslavené rány, nechává ho, aby se rukou dotknul nekonečného Božího jemnocitu, živých znamení toho, co vytrpěl z lásky k lidem.

Pro nás učedníky je velmi důležité uvádět svoje lidství do kontaktu s Pánovým tělem, tedy přinášet mu s důvěrou a na prostou upřímností to, co jsme, až do dna. Ježíš je rád, jak řekl svatě Faustyně, když mu říkáme všechno, nenudí jej naše životy, které již zná, očekává naše sdílení, ba dokonce vyprávění o našich dnech (srov. *Deníček*, 6. září 1937, str. 477, KNA, Kostelní Vydří, 2001). Takto se hledá Bůh. V modlitbě, která je transparentní a nepomíná svěřovat a odevzdávat ubohosti, námahy a vzdor. Ježíšovo srdce je uchváčeno upřímnou otevřeností, srdcem, které umí uznávat a oplakávat svoje slabosti v důvěře, že právě přitom působí božské milosrdenství. Co po nás Ježíš chce? Přeje si opravdu zasvěcená srdce, která žijí z odpuštění, která přijala od něho, aby je soucitně převedla na bratry. Ježíš hledá srdce otevřená a něžná vůči slabým, nikoli srdce tvrdá, ale poddajná a transparentní, která se nepřetvařují před tím, jenž má v církvi poslání udávat směr cesty. Učedník neváhá klást si otázky, má odvahu pojmout pochybnost a předložit ji Pánu, formátorům a představeným, bez kalkulací, rezistencí a zdráhání. Věrný učedník bděle a neustále rozlišuje, poněvadž ví, že srdce je třeba vychovávat denně, počínaje city, aby unikl každé dvojakosti v postojích i v životě.

Apoštol Tomáš se na konci svého vášnivého hledání dobral nejenom víry ve vzkříšení, ale objevil v Ježíši veškerý život, svého Pána, když mu řekl: „Pán můj a Bůh můj!“ (Jan 20,28) Prospěje nám, když se budeme těmito nádhernými slovy denně modlit a říkat mu: Jsi mé jedině dobro, cesta mého putování, srdce mého života, mé všechno.

V posledním verši, který jsme slyšeli, se nakonec mluví o *knize*. Tou je evangelium, ve kterém není řeč o mnoha jiných znameních, která Ježíš vykonal (v. 30). Po velkém znamení jeho milosrdenství bychom si mohli domyslet, že už není třeba nic dodávat. Jedna výzva tu však ještě je, totiž prostor pro znamení, která vykonáme my, kteří jsme přijali Ducha lásky a jsme povoláni šířit milosrdenství. Dalo by se říci, že evangelium, živá kniha Božího milosrdenství, kterou je třeba číst neustále znovu a znovu, má vlastně ještě nepopsané stránky: zůstává otevřenou knihou, kterou jsme povoláni psát stej-

ným stylem, totiž prokazováním skutků milosrdenství. Zeptám se vás: Jak vypadají v této knize vaše stránky? Jsou psány denně? Jsou trochu popsány a trochu ne? Jsou bílé? Kéž nám v tom pomůže Matka Boží! Ona, která do svého života plně přijala Boží Slovo (srov. Lk 8,20–21), ať nás obdaří milostí být živými pisateli evangelia; naše Matka milosrdenství ať nás učí konkrétně pečovat o Ježíšovy rány v našich bratřích a sestřích, kteří jsou v nouzi, těch blízkých i těch vzdálených, nemocných i migrantů, neboť sloužíme-li tomu, kdo trpí, uctíváme Kristovo tělo. Panna Maria ať nám pomáhá vydat se až do dna ku prospěchu věřících, kteří nám byli svěřeni, a nést vzájemně svoje břemena jako opravdoví bratři a sestry ve společenství církve, naší svaté Matky.

Draží bratři a sestry, každý z nás opatruje ve svém srdci tu nejosobnější stránku knihy Božího milosrdenství, která zachycuje dějiny našeho povolání, hlas lásky, která přitáhla a proměnila náš život, přiměla nás opustit všechno, dát na jeho slovo a následovat jej (srov. Lk 5,11). Oživme dnes vděčně památku jeho povolání, které je silnější než každý vzdor a vyčerpání. Slavením eucharistie, která je středem našeho života, vzdáváme díky Pánu, protože vstoupil do našich zavřených dveří svým milosrdenstvím, protože nás jako Tomáše povolal jménem a protože nám dává milost nadále psát jeho evangelium lásky.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán
(Redakčně upraveno)

Chléb svaté Zity (17)

Roberto složil těžký koš s nákupem a zanesl ho do komory a Zita uložila potraviny na police.

Marisa potom před ně položila talíř s namazanými krajíci chleba posypanými olivami a hrnky s mlékem. „Najezte se. Zito, paní nakázala, že máš zkontrolovat pokoje pro hosty a dohlédnout, aby byly uklizené.“

Zita přikývla, rychle vypila mléko, aby neměla úplně prázdný žaludek a svůj chléb dala před Roberta. „Sněz ho, já nebudu.“

„Děkuji,“ zamumlal s plnými ústy.

V hale visely na zdech kožešiny z medvěda a lišky. Zita přejela dlaní po jejich chlupcích a zachmuřila se. Otočila se a vyšla na dvůr.

„Vezmi, prosím, koště a pojd' se mnou,“ řekla Rebecce, která se lenivě opírala o zeď domku pro služebnictvo s tvářmi nastavenou slunci.

„Pojd' i ty,“ podívala se na mladé děvče z Lunaty – Leu, kterou najali na léto.

„Kožešiny je třeba sundat, pořádně vyprášit a potom umýt podlahu. Až budete hotové, běžte do poschodí uklidit pokoje pro hosty. Přijedou co nevidět.“ Zita vydala rozkazy a vyběhla za paní Biancou do salónu. Našla ji sedět na pohovce, jak si prsty drží spánky. „Ach, Zito, tak velmi mě rozbolela hlava. Nemůžu si ani lehnout, za chvíli přijdou hosté,“ stěžovala si.

„Milostivá paní, hned vám přinesu eukalyptovou mast.“

„Odkud ji máš?“

„Koupila jsem ji. Napadlo mě, že vás může rozbolet hlava,“ rychle odpověděla a spěchala do komory. Kdyby paní Fatinelliovou nerozbolela hlava, na mast by zapomněla.

„Jsi velmi pozorná. Bohu díky!“ Nechala Zitu, aby jí natřela spánky.

„Zito, když jsem vyhlédla z okna, viděla jsem žebráka potulujícího se okolo zámku. Přesvědčila jsi mě, že jsi velmi vnímavá, a důvěřuji ti i v zásobování potravinami. Víím, že nedovolíš, aby se plýtvalo, dávám ti tedy na starost i almužnu. Rozdávěj rozumně!“

Zita poděkovala za projevenou důvěru. „Jdu zkontrolovat pokoje pro hosty. Zatím si odpočiňte, aby mast mohla účinně

kovat.“ A s úklonou vyšla ze salónu. Čas rychle letí, hosté tu budou za chvíli, nechci, aby nebylo vše připravené.

Prošla všechny pokoje. V každé panoval ukázkový pořádek. Postele jsou ustlané, podlaha zametená, na nábytku ani zrníčko prachu.

Rebecca s Leou si zaslouží odměnu, pomyslela si a hned zašla za Marisou do kuchyně.

Jindy lenivá Rebecca se od prvního dne pobytu v Lunatě změnila jak mávnutím kouzelného proutku. Skláněla se nad košem se zeleninou a čistila ji. Lea umývala v měděném kotli použité hrnce a Marisa míchala cizrnovou polévku.

„Práce vám jde od ruky,“ usmívala se Zita, „pokoje jsou uklizené, jak snad ještě nikdy nebyly. Děkuji vám.“

Rebecca se na ni udiveně podívala. Dosud jí nikdy nikdo nepoděkoval za vykonanou práci. Sotva si to uvědomila, začervenala se.

„Mariso, až upečeš medové koláče, odlož stranou čtyři kousky pro děvčata, zaslouží si je.“ Spokojená, že každý ví, co má dělat, vyšla na dvůr.

Roberto právě vyšel z maštale s plným košem staré slámy, protože koně a oslík potřebují novou.

„Maštal je připravená? Návštěvníci se za chvíli začnou sjíždět,“ zeptala se ho laskavě.

„Jistě, je možná čistější než salón,“ zasmál se.

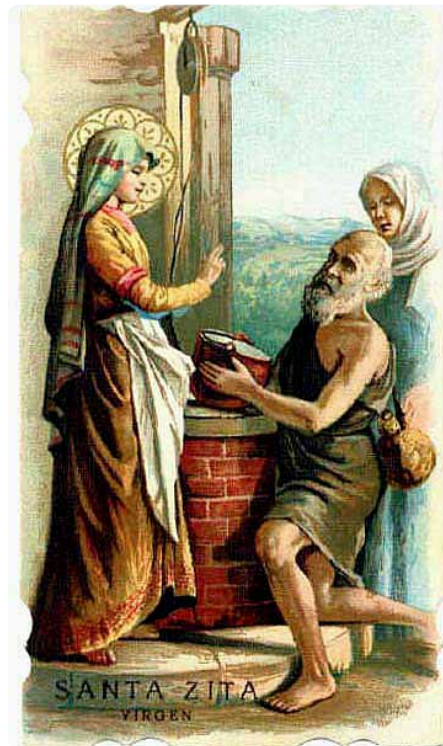
„Výborně. Líbí se mi tvoje pracovitost,“ oplátila mu úsměv a vrátila se do zámecké dvorany.

Isabellu našla sedící na zídce u fontány s tryskající vodou. Četla knihu a tvářila se zadumaně. Zita si ji lépe prohlédla a její pozorné oči hned naznaly, že slečna čtení jen předstírá.

„Slečno, co to čtete?“ přišla k ní.

„Jé, Zito, ty jsi mě vylekala! Jsem tak ponořená do životopisu svaté Doroty, že jsem si tě vůbec nevšimla.“

„Nedivím se, také mě ta kniha tak zaujala, že jsem ji nedokázala dát z ruky, ale zdá se mi, že vaše myšlenky jsou jinde než u svaté Doroty. Copak se netešíte na zítřejší oslavu?“

Isabella zhluboka vzdychla. „Těším, ale... Bojím se, že Alessandro letos nepřijede. Přece jen už nejsme děti, abychom museli všude chodit s rodiči.“

„To neovlivníte, ale doufejte, že přijede,“ pohladila ji Zita po ruce. Slečna se jí už dřív svěřila, že se jí bratranec z otcovy strany líbí.

„Kde je Pagano?“ odvedla řeč jinam. Nemůže Isabelle radit v lásce. Vždyť její jediná láska Ježíš je s ní pořád a všude.

„Šel s otcem pro víno.“

Na dvoře zarachotila kola kočáru. Obě zvědavě pozvedly oči.

„Přijela teta Margherita!“ Isabella seskočila ze zídky a rozběhla se ke kočáru. Zita ji pomalými kroky následovala. Vyčkala, až paní Margherita s manželem vystoupí z kočáru a uklonila se. „Vítejte, ctění paní.“

Paní Margherita neteř objala a pán jí zahrnul polibky. Ukázala se i paní Fatinelliová, aby milovanou tetu také přivítala. Sotva se pozdravily, vjel do dvora další kočár s příbuznými, následován dalšími vozy.

Tichá dvorana se náhle změnila v hlučné divadlo. Příbuzní se navzájem zdravili, objímali a některé dámy už i klevetily.

Paní Bianca potom všechny doprovodila do salónu, aby se po cestě občerstvili.

Zita zaběhla do kuchyně a poprosila Marisu, aby pro jistotu připravila ještě další várku citronové šťávy a vzala mísu s medovými koláči. Položila ji na prostřený stůl a postavila se do rohu salónu, aby byla po ruce.

K večeru, když se hosté odebrali do svých pokojů, se Zita vydala k nedalekému pahorku. Rušný den ji zaměstnal, a tak zatoužila po tichu. Posadila se pod pergolu na lavici s ozdobnými polštáři. Naskytl se jí úchvatný pohled na městečko a jeho okolí.

Zahlédla vzdálenou věž chrámu a s představou, že je v něm, ponořila se v duchu do modlitby. Děkovala a zároveň obětovala všechnu celodenní práci, myšlenky i vyřknutá slova a prosila o ochranu pro všechny, kteří se nacházejí v zámku. Vyprošovala zdraví pro pana Fatinelliho, který zítra oslaví narozeniny, a radostně kvitovala Rebeccinu proměnu.

Na rameno jí sedl malý ptáček a radostně prozpěvoval. Aby ho nevyplašila, radši se ani nepohnula. Jen se očima kochala okolní přírodou a s obdivem hovořila s jejím tvůrcem.

Potom se zaposlouchala do bublajícího potoka, stékajícího z pahorku, a velebila Pána i za toto úžasné dílo.

Byla tak ponořená do rozjímání, že si ani nevšimla vycházejícího měsíce. Osvětlol cestu k zámku, jako by ji vyzýval, aby se už vrátila. Nechtělo se jí opustit toto nádherné tiché místo, ale rozum jí nakázal, aby vstala. Svoje povinnosti musí splnit, nepřišla zahálet.

Pomalou chůzí scházela dolů, až došla do zámeckého dvora. Tam narazila na Roberta. „Máme za sebou perný den, že?“ promluvil na ni s úsměvem.

„Ano, byl rušný a zítra bude ještě hlučnější,“ odpověděla.

„Děkuji, že jsi na mě myslela, medový koláč mi po večeři přišel vhod.“

„Neděkuj. Zasloužil sis ho!“ A s úsměvem se s ním rozloučila. Musí ještě uklidit v salónu a připravit jej na ráno.

Když byla hotová, hodiny na věži odbíjely půlnoc. Nejvyšší čas uložit se do postele, pomyslela si. Cosi ji však našeptávalo, aby ještě zašla do kuchyně.

Našla tam nařikající Marisu. Znovu jí rozbolela ruka, nemohla s ní ani hnout.

Zita pohotově zašla do komory a z police vzala kostivalovou mast. Natřela Marise bolavou ruku a v duchu děkovala svému andělu strážnému, že jí našeptal, aby ráno při nákupech zašla i do lékárny.

„Jak upeču chléb?“ lamentovala Marisa. „Teď, když je nejvíc práce, mě to muselo chytit. Zítra je oslava...“ naříkala.

„Nachystám těsto na chléb a pomůžu ti i zítra,“ odpověděla Zita laskavě, i když ji naplnila předtucha, že paní Bianca nebude nadšená.

Vzala pytlík s moukou, vysypala ji na dřevěný vál, přilila teplou vodu a směs promíchala velkou vařečkou.

„Co se má podávat zítra na snídani?“ Napadlo ji, že by něco mohla nachystat už nyní, aby Marise ulehčila práci.

„Šunka, sýry, máslo, olivy, plátky vařeného masa, vajíčka, chléb a koláče,“ vyjmenovala vše Marisa a hned bylo jasné, že zítra bude práce nad hlavu.

„Kromě toho mě čeká pečení kuřat a křepelek, a dokonce pan Fatinelli přikázal přinést i několik bažantů. Musím uvařit luštěninu, podusit zeleninu, upéct placky a několik druhů dezertů. Jak to jen stihnou?“ ptala se Marisa bezradně.

Zita neztrácela čas. „Dej vařit vodu, drůbež aspoň očistíme, abys ji ráno mohla rovnou péct.“

Znovu šla do komory, kde v rohu visela zabítá kuřata a křepečky. Naházela je do koše a přinesla do kuchyně.

„Co tu vyvádíte?“ zeptala se Rebecca, která si do kuchyně šla pro pití.

„Marisa nestihá, tak jí pomáhám s přípravou,“ odpověděla Zita a na chvíli si sedla na lavici. Musí počkat, až se voda ohřeje.

Rebecca odložila hrnek. „Mám vám pomoci?“

„Jistě jsi unavená, běž si lehnout.“

„Ano, jsem unavená, ale pokud je potřeba, jsem ochotná pomoci. Co kdybych očistila zeleninu na polévku?“ navrhla Rebecca.

Zita nevycházela z údivu. Nejdřív ji překvapil ochotou jindy nevrly Roberto a teď i věčně nespokojená Rebecca.

Letos je léto v Lunatě jakési zázračné, pomyslela si Zita a hned i krátce poděkovala Bohu za tak milé lidi.

„Dobře, když tedy chceš, očisti ji. Ale nezapomeň, že zítra budeš mít dost práce s uklidem pokojů milostivých pánů,“ upozorňovala ji.

Rebecca jen pokrčila rameny a s košem v ruce odešla pro zeleninu.

Práce šla ženám od ruky. Zita se při škrubání peří v tichosti modlila růženec. Nepočítala, kolikrát v duchu vyslovila *Zdravas, Maria*, chtěla jen vyhovět své duši, která se toužila modlit.

„Zeleninu nechej ve vodě, aspoň se očistí, a aby měla krásnou barvu, přidej do vody několik kapek citronu,“ nakázala Rebece. Ta beze slova odporu poslechla.

„Ach, jak ten čas utekl! Ani jsem se nenadála a musím upéct chléb.“ Marisa vyskočila ze stoličky.

„Počkejte,“ Zita obě ženy zastavila, „celou noc jsme pracovaly, ale zvládly jsme to jen díky Boží milosti. Patří se poděkovat a vyprositi si sílu i na nový den!“ A poklekla před kříž visící na stěně v kuchyni.

Když paní Fatinelliová poprvé vstoupila do zámku, hned přikázala, aby v každé místnosti visel kříž.

Rebecca s Marisou Zitu následovaly. Přezhly se a každá se pohroužila do vnitřní modlitby. Takto je našel Roberto, když vyvedl hřebce i oslíka na louku, dokud je poseta ranní rosou. Beze slova

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Proto dávám své tváři ztvrdnout v křemenu a vím, že nebudu zahanben.

2. čtení - Flp 2,6-11

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to

k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Lukáše: Viz evangelium - Lk 22,14-23,56

poklekl a přidal se k nim. Jenže neodříkal slova naplněná láskou k Bohu, ale mysl měl naplněnou láskou k Zitě. Ne nápadně ji pozoroval. Fascinovala ho její tvář, která nyní zvláště zářila. Oči ma sklouzly po její postavě. Když Zita přišla do paláce via Fontana, byla samá ručka, samá noha, nyní se z ní stala krásná žena, s dobrotou nejen v srdci, ale sálající z každé buňky těla. Vypadá jako anděl, pomyslel si.

Všechny tři ženy současně vstaly. Roberto si dával záležet, aby ho Zita viděla přežehnat se a s výrazem plným zbožnosti se jí zeptal, zda nepotřebuje s něčím pomoci.

„Máš přece své práce dost,“ popostrčila ho, aby zbytečně nepřekážel.

Marisa s Rebeccou připravovaly snídaní pro panstvo, Zita pro služebnictvo. Dopřála jim pořádný krajíc chleba namazaný máslem, nakrájela olivy a Rebecce s Marisou dopřála i plátek šunky. Zaslouží si je. Sama se napila jen trochu teplého mléka a spěchala připravit salón.

Večer bylo slyšet z otevřených oken zámku smích, hlasitý hovor a zpěv. Paní Bianca se spokojeně usmívala, oslava má dobrý průběh, jídla je dostatek a vína také.

„Odvedla jsi dobrou práci,“ pohlédla Zitu po ruce.

Zita se zapýřila a poděkovala. Vždyť jen dělá svou práci.

„Běž si už odpočinout. Zábava bude do pozdních hodin, stoly se prohýbají, určitě už tě nebudu potřebovat.“

„Děkuji, milostivá paní,“ uklonila se Zita a potichu opustila salón. Byla ráda, že jí paní dovolila odejít. Zábava a chování některých hostů se jí nelíbily.

Na chodbě se potkala s Isabellou. Chudera. Tak se těšila na Alessandra, ale dostala košem. Svou pozornost věnoval Paganovi.

„Slečno, nebuďte smutná. Chlapeckým věcem stejně nerozumíte,“ utěšovala ji Zita.

Ráno se Pagano s Alessandrem vytrahli ze zámku. Šli do vesnického pohostinství, kde ve stínu pod košatým platanem probírali plány do budoucnosti. Nyní pokračovali v rozhovoru v salónu. Pagano se už dobře zorientoval ve výrobě hedvábí a byl každým dnem připravený převzít od otce výrobu.

Poselství Královny míru

„Drahé děti! V tomto milostivém čase, kdy jste pozvány k obrácení, vás povzbuzuji, děti moje, odevzdejte mi své modlitby, trápení a slzy za obrácení srdcí, která jsou daleko od Srdce mého Syna Ježíše. Modlete se se mnou, děti moje, protože bez Boha nemáte budoucnost ani věčný život. Miluji vás, ale bez vás vám nemohu pomoci. Proto řekněte Bohu ano. Děkuji vám, že jste odpověděly na mé pozvání.“

Medžugorje 25. března 2025

Výroční zjevení Mirjaně Dragičević-Soldo:

„Drahé děti, s mateřskou láskou vás prosím: dejte mi své sepnuté ruce, dejte mi svá srdce očistěná ve zpovědi a já vás povedu ke svému Synu. Protože, děti moje, jedině můj Syn může svým světlem osvětit temnotu, jenom on může svým slovem odstranit utrpení. Proto se nebojte kráčet se mnou, protože já vás vedu ke svému Synu, ke spasení. Děkuji vám.“

Medžugorje 18. března 2025

Alessandrovi se zalíbilo barvit látky. Fascinovala ho samotná příprava a ještě víc hotový výrobek. Byl starší než Pagano, a tak už pracoval.

„Nemůžu si stěžovat, daří se mi. Baví mě míchat barvy do žádaného odstínu. Ženy nyní sílí po tyrkysové, látka ani nestačí uschnout a už mi ji trhají z ruky,“ zasmál se Alessandro.

Ani jeden si nevšiml, jak se Isabella toužebně dívá na Alessandra. Tak ráda by ho poslouchala vyprávět, klidně i o práci.

„Máš pravdu, ale radši bych poslouchala je než narážky tetiček na svatbu. Asi bych nepřežila, kdyby mě maminka nutila do sňatku s někým, kdo se mi nebude líbit,“ odpověděla Isabella.

Zita by jí nejradši řekla, že má na svatbu času dost, ale jen by jí lhala. Mnohé její vrstevnice jsou už pod čepcem a sedmnáctiletou Isabellu začínají označovat za starou pannu.

Isabella vzdychla. „Jdu do pokoje a budu si čist.“

„Nechcete jít se mnou na pahorek? Je tam příjemné ticho, slyšet je jen zpěv ptáčků a zurčení potůčku. Krásně se tam modlí,“ lákala ji Zita.

„Ne, zůstanu raději v pokoji,“ zakroutila Isabella hlavou.

Hluk byl i na dvoře. Z kuchyně se ozýval zpěv služebnictva. Rebecca má nádherný hlas, pomyslela si Zita, když zaslechla její alt. Pan Fatinelli jim daro-

val demižon vína, a tak není divu, že se jim rozvázaly nejen jazyky, ale i svlažená hrdla.

Zita zabočila na cestičku k pahorku a cestou se modlila. Děkovala za sílu, kterou oplývala celý den, že všechno včas nachystala, i za to, že je paní Bianca spokojená.

Posadila se na lavičku pod pergolu, záda si opřela o vyšívaný polštář a přivřela oči. Chtěla duši dopřát pokoj, aby se mohla zaposlouchat do tichých zvuků okolní přírody, která tak děkuje svému tvůrci. Ani neví jak, ale usnula. Až když ucítila čísi ruku na svém rameni, úlekem poskočila.

„Promiň, nechtěl jsem tě polekat,“ něžně na ni promluvil Roberto. Obešel lavičku a posadil se těsně vedle ní.

Zitě to nebylo příjemné. Chtěla se odsunout, ale Roberto jí pevně sevřel obě ruce.

„Jsi tak krásná, něžná, moc se mi líbíš,“ chraplavě šeptal.

Zitě se studem rozhořela líčka. „Roberte, děkuji, že mě takto vidíš, ale hledej si ženu jinde,“ odbyla ho.

„Nechtěl jsem se tě dotknout, opravdu se mi líbíš.“ Vstal z lavičky a potichu se vytratil. Zůstal po něm jen opar vína.

(Pokračování)

Přeložila -mv- (Redakčně upraveno)

Pondělí 14. 4. 2025

6:05 Ateliér užité modlitby: P. Alberto Giralda Cid
7:10 Slezská Lilie 2020: Deset let Slezské lilie, 2. část
8:25 Viděli jsme 5+ **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Jiří Uhlíř
9:25 Outdoor Films s Radimem Grzybkiem (99. díl):
Nadějný režisér nejen outdoorových filmů **10:55** Albánie –
Angelo **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P]
12:00 Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple
Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Příběhy od-
vahy a víry: Otec Alexander Meň: Na cestě za Kristem
13:20 Libanon – Sedm sekund **14:00** Duchovní malby:
Ježíšovo utrpení **14:25** Noční univerzita: Mons. Václav
Malý – Diskuse v plné svobodě **16:00** Cvrlikání (82. díl):
Roman Dostál a přátelé **17:10** Příroda kolem nás: Život
s vodou. Zajíc, příběhy záchrané stanice. **17:30** Poutníci
času **18:00** Sedmihlásky (87. díl): Horo krásná, spanilá
18:05 Příběhy z Dobré knihy: Nalezení Ježíše
v chrámě **18:12** Oázy Perlového ostrova **18:40** Hop
Trop na Mohelnickém Folk-Festu 2021 **19:15** Pokoj
vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený
svět: Jako černá deka **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme
si... **20:05** Když bolí tělo: Lupénka [L] **21:05** Moudrost
mnichů: Umění pracovat na sobě **21:20** Poutníci času:
S Kamilou Hladkou **21:45** V pohorách po horách: Bílá
skála – Jizerské hory **22:00** K jádru věci: S Pavlem
Fischerem **23:00** Harfa Noemova: Giachino Rossini:
Stabat Mater **23:20** V souvislostech **23:40** Jsem N:
Odvaha **0:00** Duchovní krajina Novohradských hor:
Sklářské hutě **0:30** Příběhy psané životem: Domácí ná-
silí **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 15. 4. 2025

6:05 Bol som mimo: Ján Kolár **7:10** Šéguové – děti
z ulic Lubumbashi **7:45** Nebojte se...: Ptejte se kněze
8:45 Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** V souvis-
lostech **9:35** Magazín Mary's Meals **10:00** Noční uni-
verzita: O naslouchání Bohu a povzbuzení ke službě
10:40 Setkání: Ivana Váňová **10:50** Blahořečení
Jána Havlíka **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme
si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše
svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P]
12:50 Bohém s Bohem: Jonáš Vacek **13:45** Květnov
14:00 Předávání OCENĚNÍ GRATIAS 2025 **15:25** V po-
horách po horách: Mužský a Příhrazy (Český ráj)
15:35 Můj chrám: Max Kašparů, kostel sv. Filipa
a Jakuba, Žirovnice **16:00** Přesah: S Letní scénou
Musea Kampa **16:45** Klapka: S Nadiou Kandovou
18:00 Sedmihlásky (87. díl): Horo krásná, spanilá
18:05 Příběhy z Dobré knihy: Ježíšův křest
18:10 Cirkus Noeland: Roberto, Kekulín, Adam a Eva
18:40 Kalvária Nitrianské Pravno **19:15** Pokoj vám!:
Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět:
Malí velcí, bílí černí **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme
si... **20:05** Daruj písničku [L] **21:05** Moudrost mnichů:
Ponoření se do... **21:20** P. Vojtěch Kodet – Postní ob-
nova: Vjezd do Jeruzaléma (Jan 12,12–16) **22:05** Terra
Santa News: 9. 4. 2025 **22:25** Má vlast: Čechy pod
Kosířem **23:30** Je to dílo Boží: 30 let od navrácení
nemocnice pod Petřínem **0:00** Letem jazzem (12. díl):
Jazz a fusion **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 16. 4. 2025

6:05 Lendak – tradície pod Tatrami **7:00** Mladí sa-
lesiánští misionáři 2016 – Šalamounovy ostrovy
7:15 Noční univerzita: Mons. Václav Malý – Diskuse

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

v plné svobodě **8:45** Viděli jsme **9:00** Generální
audience papeže Františka [L] **10:00** Na startu: S hu-
debnicí Magdalénou Piskačovou **10:25** Outdoorová
videa Štěpána Dvořáka – Běh 50 km: Národní park
Podyjí zasypaný sněhem **10:45** Hlubinami vesmíru
s dr. Soňou Ehlerovou: Galaxie a mezihvězdná hmota,
2. díl **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P]
12:00 Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple
Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** ARTBITR
– Kulturní magazín **13:05** Neoblomný kardinál
14:05 Albánie – Metanoia **14:35** U NÁS aneb Od
cimbálu o lidové kultuře **16:00** Když bolí tělo: Lupénka
17:00 Libanon – Světlo v chaosu **17:30** Terra Santa
News: 16. 4. 2025 [P] **18:00** Sedmihlásky (87. díl):
Horo krásná, spanilá **18:05** Příběhy z Dobré knihy:
Pokušení na poušti **18:15** Strýček Emu **18:26** Setkání:
Jiří Navrátil – Štramberk **18:35** S chutí přes práh:
Komunita Blahoslavenství v Dolanech u Olomouce
19:00 Adorace: S mladými [L] **19:40** Viděli jsme
19:45 Přejeme si... **20:05** Buon giorno s Františkem [L]
20:40 P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Velikonoční
triduum **21:15** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kul-
tuře (155. díl): Desatero **22:25** Noční univerzita:
J. R. R. Tolkien – Sloužím Tajnému ohni – prof. Pavel
Hošek [P] **23:15** Jsem N: Radost **23:30** Příběhy
odvahy a víry: Otec Alexander Meň: Na cestě za
Kristem **0:00** Generální audience papeže Františka
0:20 Filipíny – Tajfun Haiyan **1:00** Noční repríza do-
poledních pořadů.

Čtvrtek 17. 4. 2025

6:05 J. S. Bach: Matoušovy pašije (1. část) **7:20** Dokořán:
S Otmarem Olivou **8:05** Papuánské Velikonoce:
Zelený čtvrtek **8:20** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova:
Velikonoční triduum **8:55** Terra Santa News: 16. 4. 2025
9:15 Viděli jsme **9:30** Mše svatá se svěcením olejů:
Olomouc, katedrála sv. Václava [L] **11:40** Přejeme
si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** K jádru věci:
S Pavlem Fischerem **13:05** Viděli jsme [P] **13:10** Můj
chrám: Jana Svobodová, zpěvačka a výtvarnice, v kos-
tele sv. Jakuba, Hostivice **13:30** Generální audience pape-
že Františka **14:00** Noční univerzita: Mons. František
Radkovský – Turínské plátno **15:05** Brána poutníků:
Oratorium Jiřího Pavlici **16:15** Na Cyrilometodějské
stezce: Z Kopčan do Mikulčic **16:30** Jeden hrnek naděje
16:50 Bible v písku: Petr zapřel Ježíše **16:55** Příběhy
z Dobré knihy: Poslední večere **17:00** Ovečky: Slavnost
Zmrtvýchvstání Páně **17:15** Viděli jsme **17:30** Živě
s Noe: Zelený čtvrtek s Noe [L] **18:00** Mše svatá na pa-
mátku Večere Páně: Olomouc, katedrála sv. Václava [L]
19:45 Přejeme si... **20:05** Osm hor [P] **22:35** Život Ježíše
Krista (1/2) **0:10** Beatus: Původ Svatojakubské cesty
1:25 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 18. 4. 2025

6:05 J. S. Bach: Matoušovy pašije (2. část) **7:45** Když
bolí tělo: Lupénka **8:50** Viděli jsme **9:05** Osm hor
11:40 Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L]
12:05 Viděli jsme [P] **12:10** Daruj písničku **13:25** Život
Ježíše Krista (1/2) **15:00** Cesta kříže: Křížová cesta
v hudbě a obrazech **15:50** Stabat Mater: Giovanni
Battista Pergolesi **16:30** Dokořán: S Jiřím Pavlicou
17:30 Živě s Noe: Velký pátek s Noe [L] **18:00** Památka
Umučení Páně: Dolní Bojanovice, kostel sv. Václava [L]
19:45 Viděli jsme **19:50** Mír, mír, mír **20:15** Přejeme
si... **20:35** Bible v písku: Ukřižování **20:40** Dva lotři [P]
21:15 Křížová cesta z Kolosea [L] **22:30** Život Ježíše
Krista (2/2) **0:10** A. G. Aratunjan: Koncert pro trubku,
C. Franck: Sedm slov Krista na kříži: Podzimní festi-
val duchovní hudby 2019 **1:20** Noční repríza dolo-
ředních pořadů.

Sobota 19. 4. 2025

6:05 Noční univerzita: Mons. František Radkovský –
Plátno a evangelia **6:45** Pěšky hezky česky:
Svatojakubská cesta **7:05** Papuánské Velikonoce:
Bílá sobota **7:30** Ranní chvály Bílé soboty: Ostrava-
Třebovice, kostel Nanebevzetí Panny Marie **8:25** Můj
poslední den **8:35** Sedmihlásky (87. díl): Horo krásná,
spanilá **8:40** Ovečky: Slavnost Zmrtvýchvstání Páně
8:55 Cirkus Noeland: Roberto, Kekulín, Adam a Eva
9:20 Strýček Emu **9:40** Viděli jsme **9:45** Velikonoce
v Pozořicích **10:20** Moravské pašije: Divadlo Víti Marčíka
11:20 ARTBITR – Kulturní magazín **11:40** Přejeme
si... [P] **12:00** Angelus Domini [P] **12:05** Život Ježíše
Krista (2/2) **13:40** Léčba i naděje v srdci Afriky
14:00 Komédie o umučení a slavném vzkříšení Pána
a Spasitele našeho Ježíše Krista **16:05** Dva lotři
16:32 Bible v písku: Ukřižování **16:40** Zamyšlení Tomáše
Halíka: Slavnost Zmrtvýchvstání Páně [P] **17:05** Prasklé
duše [P] **17:35** V souvislostech [P] **18:00** Nebem pře-
kvapená [P] **19:25** Přejeme si... **19:45** Dokořán: S Lucií
Výbornou [P] **20:30** Živě s Noe: Bílá sobota s Noe [P]
21:00 Velikonoční vigilie: Dolní Lutyně, kostel sv. Jana
Křtitele [L] **23:00** The Chosen II. (4. díl): Perfektní příle-
žitost **0:10** Jakub Jan Ryba: Stabat Mater **1:10** Bohém
s Bohem: Josef Lustig **2:20** Noční repríza dolo-
ředních pořadů.

Neděle 20. 4. 2025

6:05 Prasklé duše **6:30** Bible v písku: Velikonoční ráno
6:35 Zamyšlení Tomáše Halíka: Slavnost Zmrtvýchvstání
Páně **6:55** Josef **8:30** Nebem překvapená **10:00** Živě
s Noe: Velikonoce s Noe [P] **10:30** Mše svatá na Boží
hod velikonoční: Dolní Lutyně, kostel sv. Jana Křtitele [L]
12:00 Požehnáni Urbi et Orbi [L] **12:35** Přejeme si... [P]
12:50 Viděli jsme 5+ [P] **13:15** V souvislostech
13:45 Muzikanti, hrajte: Straňanka **14:50** Dokořán:
S Lucií Výbornou **15:35** Filipov **15:45** Dobrodružství před
kamerou **16:40** Hugo a hvězda [P] **18:00** Sedmihlásky:
Když jsem já šel z Ratiškovice [P] **18:05** Ovečky:
Slavnost Zmrtvýchvstání Páně **18:20** Strýček Emu [P]
18:31 O tom, kdo je nejsilnější [P] **18:40** Plody Medžugorje
18:50 Mysterium světla: Divadlo Víti Marčíka [P]
19:45 Přejeme si... **20:05** The Chosen II. (4. díl): Perfektní
příležitost **21:15** Život je úžasný [P] **23:15** Mladí mla-
dým – Stabat Mater: Svatováclavský hudební festival
2022 [P] **0:00** Požehnáni Urbi et Orbi **0:30** Viděli jsme
5+ **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 14. 4. o 13:05 hod.: Turínske plátno – história tajomstva

Je Turínske plátno rubášom, do ktorého bolo zabalené telo ukrižovaného Ježiša, alebo ide o stredoveký podvrh? Čo nám moderná veda hovorí o tomto predmete, ktorý ľudí fascinuje už niekoľko storočí? Na tieto a ďalšie otázky odpovedajú talianski vedci a univerzitní profesori z rôznych odborov. Dokument vykresľuje históriu plátna a príbeh jeho moderného skúmania.

Utorok 15. 4. o 20:25 hod.: Boh nie je mŕtvý

Josh Wheaton, študent vysokej školy, sa zapíše na hodinu filozofie vedenú profesorom Radissonom, ktorý od študentov požaduje, aby podpísali vyhlásenie, že „Boh je mŕtvý“, aby dostali úspešnú známku. Josh je jediným študentom v triede, ktorý odmietne podpísať. Radisson od neho potom vyžaduje, aby s ním na túto tému debatoval, pričom o víťazovi rozhodujú študenti.

Streda 16. 4. o 17:00 hod.: Povolanie laik (Nádej)

Svojimi rukami prináša nový život. Gynekológ Marek Dráb túži po tom, aby pacientky odchádzali z ordinácie s nádejou a bojuje za každé nenarodené dieťa. Prejdite cestu z ničoty do bytia prostredníctvom nového dokumentárneho filmu z cyklu Povolanie laik s názvom Nádej.

Štvrtok 17. 4. o 18:00 hod.: Svätá omša z Bratislavy

Priamy prenos svätej omše na pamiatku Pánovej večere z katedrály sv. Martina.

Piatok 18. 4. o 15:00 hod.: Obrady Piatku utrpenia Pána z Prešova

Priamy prenos z konkatedrály sv. Mikuláša v Prešove.

Sobota 19. 4. o 19:30 hod.: Veľkonočná vigília Pánovho zmŕtvychvstania z Vatikánu

Priamy prenos z baziliky sv. Petra vo Vatikáne.

Nedeľa 20. 4. o 10:00 hod.: Veľkonočná nedeľa Pánovho zmŕtvychvstania z Vatikánu

Priamy prenos z Námestia sv. Petra vo Vatikáne.

CINELUX – sobota 19. 4. 2025: Film – Boh nie je mŕtvý (4. časť)

Reverend David Hill sa s pomocou skúseného politického stratéga uchádza o politickú funkciu, aby zachoval náboženskú slobodu a zacelil rozpory vo svojej krajine.

Liturgická čtení

Nedeľa 13. 4. – Květná neděle

1. čt.: Iz 50,4-7
Ž 22(21),8-9.17-18a.19-20.23-24
Odp.: 2a (*Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?*)
2. čt.: Flp 2,6-11
Ev.: Lk 22,14-23,56

Pondělí 14. 4. – Pondělí Svatého týdne

1. čt.: Iz 42,1-7
Ž 27(26),1.2.3.13-14
Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)
Ev.: Jan 12,1-11

Úterý 15. 4. – Úterý Svatého týdne

1. čt.: Iz 49,1-6
Ž 71(70),1-2.3-4a.5-6ab.15+17
Odp.: 15a (*Má ústa budou vyprávět o tvé spravedlnosti.*)
Ev.: Jan 13,21-33.36-38

Středa 16. 4. – Středa Svatého týdne

1. čt.: Iz 50,4-9a
Ž 69(68),8-10.21bcd-22.31+33-34
Odp.: 14c.b (*Vyslyš mě ve své veliké lásce, Pane, v čas milosti.*)
Ev.: Mt 26,14-25

Čtvrtek 17. 4. – Zelený čtvrtek

1. čt.: Ex 12,1-8.11-14
Ž 116(115),12-13.15+16bc.17-18
Odp.: srov. 1 Kor 10,16

(*Kalich požehnání je společenstvím krve Kristovy.*)

2. čt.: 1 Kor 11,23-26
Ev.: Jan 13,1-15

Pátek 18. 4. – Velký pátek

1. čt.: Iz 52,13-53,12
Ž 31(30),2+6.12-13.15-16.17+25
Odp.: Lk 23,46 (*Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.*)
2. čt.: Žid 4,14-16; 5,7-9
Ev.: Jan 18,1-19,42

Sobota 19. 4. – Bílá sobota

1. čt.: Gn 1,1-2,2
Ž 104(103),1-2a.5-6.10+12.13-14b.24+35c
Odp.: srov. 30 (*Sešli svého ducha, Hospodine, a obnov tvář země.*)
nebo Ž 33(32),4-5.6-7.12-13.20+22
Odp.: 5b (*Země je plná Hospodinovy milosti.*)

2. čt.: Gn 22,1-18

Ž 16(15),5+8.9-10.11

Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.*)

3. čt.: Ex 14,15-15,1

Ex 15,1-2.3-4.5-6.17-18

Odp.: 1a (*Chci zpívat Hospodinu, neboť je velmi vznešený.*)

4. čt.: Iz 54,5-14

Ž 30(29),2+4.5-6.11+12a+13b

Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.*)

5. čt.: Iz 55,1-11

Iz 12,2-3.4bcd.5-6

Odp.: 3 (*S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.*)

6. čt.: Bar 3,9-15.32-4,4

Ž 19(18),8.9.10.11

Odp.: Jan 6,68b (*Pane, ty máš slova věčného života.*)

7. čt.: Ez 36,16-17a.18-28

Ž 42(41),3.5bcd; 43(42),3.4

Odp.: Ž 42(41),2 (*Jako laň prahne po vodách bystrín, tak prahne má duše po tobě, Bože!*)

nebo, uděluje-li se křest:

Iz 12,2-3.4bcd.5-6

Odp.: 3 (*S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.*)

anebo Ž 51(50),12-13.14-15.18-19

Odp.: 12a (*Stvoř mi čisté srdce, Bože!*)

Epištola: Řim 6,3-11

Ž 118(117),1-2.16ab+17.22-23

Odp.: *Aleluja, aleluja, aleluja.*

Ev.: Lk 24,1-12

BREVIÁŘ PRO LAIKY

12. – 19. DUBNA 2025

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 13. 4.		PO 14. 4.		ÚT 15. 4.		ST 16. 4.		ČT 17. 4.		PÁ 18. 4.		SO 19. 4.			
Antifona	413	462	413	462	413	462	413	462	413	462	441	494	457	511		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	413	462	413	462	413	462	413	462	413	462	441	495	457	512		
Antifony	417	466	422	472	426	476	431	481	435	485	442	496	458	513		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	442	496	458	513		
Krátké čtení a zpěv	418	467	422	472	427	477	431	481	435	485	445	499	460	515		
Antifona k Zach. kantiku	418	467	423	472	427	477	431	481	435	486	446	499	460	515		
Prosby	418	467	423	473	427	477	431	481	435	486	446	499	460	515		
Závěrečná modlitba	419	468	423	473	428	478	432	482	436	486	446	500	461	516		
Modlitba během dne:																
Hymnus	414	463	414	463	414	463	414	463	414	463	447	500	461	516		
Antifony	415	464	415	464	415	464	415	464	415	464	447	501	462	517		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	448	502	462	517		
Krátké čtení	419	468	424	473	428	478	432	482	436	487	451	505	465	520		
Závěrečná modlitba	419	468	423	473	428	478	432	482	436	486	446	500	461	516		
Nešpory:																
	SO 12. 4.															
Hymnus	412	461	412	461	412	461	412	461	412	461	438	491	452	507	466	521
Antifony	416	465	420	470	425	475	429	479	433	483	439	492	453	507	466	522
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	453	507	466	522
Kr. čtení a zpěv	416	465	420	470	425	475	429	479	433	484	439	492	455	510	468	524
Ant. ke kant. P. M.	416	466	421	471	425	475	430	480	434	484	439	492	456	510	469	525
Prosby	417	466	421	471	426	475	430	480	434	484	439	492	456	510	469	525
Záv. modlitba	419	468	419	468	423	473	428	478	432	482	440	493	446	500	474	530
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	440	493	1242	1379	1242	1379

PAPEŽŮV ŽIVOTOPIS

ŽIVOT • MOJE CESTA DĚJINAMI
Papež František a Fabio Marchese Ragona
Z italštiny přeložila Marie Kronbergerová
Odborná revize Terezie Eisnerová
Odpovědná redaktorka Anna Novotná

Autorizované memoáry papeže Františka. Čtrnáct zastavení u dějinných milníků v kontextu Františkova života od začátku druhé světové války do současnosti. Vůbec poprvé zde vypráví papež František příběh svého života, a to prostřednictvím událostí, které za posledních osmdesát let poznamenaly lidstvo. Svěřuje čtenářům i původ svých myšlenek, které mnozí považují za odvážné a pro jeho pontifikát charakteristické. Od jednoznačných postojů proti chudobě a ničení životního prostředí, až k přímému apelu na světové lídry, aby vytyčili jiný směr své politiky ohledně témat, jako je dialog mezi národy, závody ve zbrojení, boj proti nerovnostem. Knihu na základě svých rozhovorů s papežem Františkem uspořádal vatikánský korespondent televize *Mediaset* Fabio Marchese Ragona.

Nakladatelství Práh s.r.o.
Váz., přebal, 130x205 mm, 288 stran, 349 Kč

KNĚŽSKÁ SPIRITUALITA

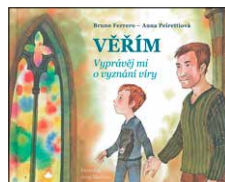
KŘÍŽ KNĚŽŮV
P. Emilián Soukup OP
Editor P. ThLic. Radovan Hradil, Th.D.

Meditace dominikánského kněze, ThDr. Emiliána Soukupa (1886–1962), jsou určeny především kněžím, ale podnětné mohou být i pro ty, kdo chtějí hlouběji pochopit podstatu kněžské služby. Všichni, zvláště kněží, stojí na Kalvárii. Ježíš nám dal podíl na svém kříži, který pro člověka zůstává velkým duchovním tajemstvím. Jak zapojit Kristův kříž do kněž-

ského a křesťanského života? K odpovědi na tuto otázku nás doprovodí právě tato knížka, která vyšla poprvé s církevním schválením v roce 1932. Aktuálnost tématu trvá stále, stejně tak jako služebné kněžství. Zvláště v dnešní době, kdy se kněžská identita do značné míry vytrácí, však nabývá na významu.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Druhé vydání, v MCM první Brož., 115x170 mm, 120 stran, 157 Kč

PRO DĚTI

VĚŘÍM • VYPRÁVĚJ MI O VYZNÁNÍ VÍRY
Bruno Ferrero - Anna Peirettiová
Z italštiny přeložila Lada Marešová
Ilustrace Juraj Martiška
Odpovědná redaktorka Kristína Veselá

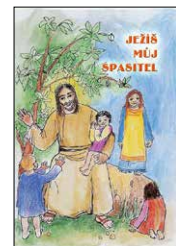
Bůh je nekonečný a všemohoucí a v Ježíši Kristu se stal člověkem. Jak si to máme představit? Jak vůbec mluvit o velikých tajemstvích víry? Pro děti, rodiče i katechety je vyznání víry – neboli kredo – obrovskou výzvou. Zkušení autoři Bruno Ferrero a Anna Peirettiová umí tato tajemství víry dětem přiblížit. Drobná knížka, rozdělená do 12 částí a ilustrovaná Jurajem Martiškou, seznamuje děti s jednotlivými články víry.

Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia s. r. o.
Váz., 195x155 mm, křídový papír, 64 stran, 269 Kč

JEŽÍŠ MŮJ SPASITEL
Kresby Lucie Kvěčová

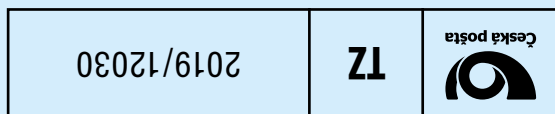
Leporelo pro nejmenší děti se základními výjevy Ježíšova života – narození, 12letý Ježíš učí v chrámě, Ježíš a děti, poslední večeře, ukřižování, zmrtnýchvstání.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Leporelo, A6, 6 stran, 49 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.